

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 744

DE KLEINE MILLIOENEN ERFGENAAM

1.50 fr.

Morley greep zich stevig met een hand vast en zette zich af.

NIEUWE SERIE

De Kleine Millioenen-Erfgenaam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN DOODSBERICHT.

In de prachtige villa van Lord William Aberdeen, aan de Regentsstreet gelegen, zaten de heer des huizes, gekleed in een zijden kamerrok en zijn vriend Charles Brand in de prachtige bibliotheekzaal, voor het raam in den tuin te kijken, waar de thans bijna geheel ontbladerde boomen troosteloos hun takken naar den staalblauwen hemel opstaken.

De beide heeren waren in de lezing van de pas binnengebrachte dagbladen verdiept.

Charles Brand had een dik boek naast zich liggen, waarvan de bladzijden beplakt waren met honderden uitknipsels der verschillende dagbladen.

Van tijd tot tijd nam hij de schaar ter hand, knipte een bericht uit dat zijn aandacht scheen te hebben getroffen, plakte het in het boek, waarin hij in het register het opschrift van het artikel noteerde.

Het was buiten reeds tamelijk koud en er brandde een groot houtvuur in den ouderwetschen haard, dien de heer des huizes tot geen prijs had willen verruilen tegen een der moderne vulhaarden, waarvan hij beweerde, dat zij de uithuizigheid bevorderden.

Een aantal reusachtige houtblokken waren in den haard opgestapeld, die een aangename warmte in het groote vertrek verspreidden.

Lord William Aberdeen had het blad van de „Times”, dat hij in de hand hield bijna geheel ten einde gelezen en was op het punt het blad

neder te leggen, toen zijn aandacht blijkbaar opnieuw getrokken werd.

Hij nam het blad weder op en het volgende oogenblik slaakte hij een zachten kreet van verbazing, gemengd met leedwezen.

Charles Brand keek van zijn werk op en zag zijn vriend aan.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij.

— Er is iemand overleden, antwoordde zijne Lordschap.

— Iemand van je kennis?

— O ja, ik kende hem zeer goed!

— Hoe heet hij?

— Markies Tregasteaux de la Croy!

— Een Franschman natuurlijk?

— Zooals je zegt!

— Ik behoef je zeker niet te vragen, of je hem in je hoedanigheid van John Raffles, den veelgezochten gentleman-inbreker kent?

— Neen! antwoordde de Groote Onbekende — want inderdaad was Lord William Aberdeen niemand anders dan de doodsvijand van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard, Baxter, en diens rechterhand Sullivan! Hij kende mij als Lord William Aberdeen, zooals ik hier voor je zit!

— Is hij hier in Engeland geweest?

— Voor zoover ik weet nooit! Maar ik ben bij hem in Frankrijk geweest, op zijn heerlijk landgoed Tregasteaux, dat in de Vogezen is gelegen in een der heerlijkste streken van

Frankrijk.

— Hij was zeker zeer rijk ?

— Voor een Franschman zeker. Zijn vermogen moet ettelijke millioenen bedragen en bovendien is het prachtige uitgestrekte landgoed nogmaals eenige millioenen francs waard.

— Dan zullen zijn erfgenamen wel in hun schik zijn !

— Dat zullen zij ongetwijfeld, want geld is nu eenmaal de spil waarom alles hier op deze aarde schijnt te draaien. Maar ik denk dat zij het toch met heel wat personen zullen moeten deelen !

— Hoe dat zo ? Hij zal toch wel een of meer zoons hebben aan wie het fortuin thans ten deelt valt ?

— Voor zoover ik weet had hij er een ! antwoordde Raffles peinzend, en die eene zoon is op de jacht om het leven gekomen ! Hij stortte met zijn paard, dat hij niet meer in toom wist te houden, in een diepe ravijn en werd met gebroken nek en verbrijzelde ledematen gevonden, het paard lag bovenop hem...

— Dat is vreeselijk ! zeide Charles op zachten toon. Was je op het landgoed toen dat gebeurde ?

— Neen, het geschiedde pas eenigen tijd later ! Het is nu juist drie jaren geleden.

— Kende je den Markies de Tregasteaux lang ?

— Neen, pas een jaar of vijf, maar wij waren toch wel zoo bevriend, dat hij mij den ontzettenden dood van zijn zoon dadelijk mededeelde.

Het was een eenigszins zonderlinge brief en ik heb steeds den indruk gekregen, als of de grijsaard met moeite eenige zaken verzweg, die hij niet voor mij bestemd achtte, en die hij toch als lood op zijn hart voelde wegen. Ik kan je echter onmogelijk zeggen, wat het eigenlijk was !

Even heerschte er stilte en toen vervolgde Raffles nadenkend :

— Er zullen dus wel eenige dozijnen neven en nichten komen opdagen, als gieren op het aas ! Het prachtige landgoed zal omdat de Fransche wet zich daartegen niet verzet, zooals het bij ons het geval is, onder hen verdeeld worden en spoedig zal men in het kleine dorp in de Vogezen dat bij het landgoed behoorde, den naam Tregasteaux de la Croy nog slechts als een legende beschouwen, want voor zoover ik weet is het geslacht thans uitgestorven. In de rechte lijn zeker !

— Wat was de markies voor een man ?

— Een Fransch edelman van den ouden stempel ! Buitengewoon gastvrij, maar tevens zeer exclusief, ouderwetsch, en streng in zijn

opvattingen en denkbeelden. Hij kon zich volstrekt niet vereenigen met de denkbeelden van den nieuweren tijd en men zeide zelfs gekscherend van hem, dat hij nog nooit in een trein had gezeten en ook gezworen had, dat nooit te zullen doen.

— Dat is merkwaardig ! zeide Charles lachend.

— Ik zeg nog eens, dat ik het maar bij wijze van anecdote aanhaal, want ik heb in ieder geval met eigen oogen gezien, dat hij van een automobiel gebruik maakte !

— Zoo ver scheen zijn smaak voor het ouderwetsche toch niet te gaan ! Leeft zijn vrouw nog ?

— Die is een jaar of vijf, zes geleden gestorven. Ik weet dat nog wel, want het was in het eerste jaar dat ik kennis met den ouden markies maakte en op zijn prachtig landgoed kwam om er te jagen ! Ik herinner mij dat omtrent de oorzaken van den dood der oude vrouw, de meest verschillende geruchten de ronde deden.

— Was het een gelukkig huwelijk ?

— Zeer gelukkig ! antwoordde Raffles. Ik zeide je immers, dat markies de Tregasteaux zeer oude denkbeelden aankleefde, voegde hij er op bitteren toon aan toe.

— Was het een mooi jachtgebied ? vroeg Charles, misschien om de gedachten van zijn vriend spoedig af te leiden.

— Zeer groot en zeer rijk ! En wat je misschien zal verwonderen — wij hebben er op beren gejaagd.

— Vindt men die dan nog in Frankrijk ? riep Charles verbaasd uit.

— Op sommige plekken in de Vogezen, komen zij nog wel voor ! antwoordde Raffles. Zij sterven echter spoedig uit en weldra zullen die gevaarlijke dieren wel tot de geschiedenis behooren.

— Maar Markies de Tregasteaux wilde tot iederen prijs op beren jagen en daarom had hij er eenige, voor zijn eigen plezier, zooals hij het noemde, afgezonderd in het bergachtig gebied, dat hem toebehoorde.

— Het zal zeker zeer opwindend zijn geweest de jacht op beren ?

— O, ja ! Het waren zeer groote exemplaren en van een buitengewone woestheid.

Weer stakte het gesprek even en toen vroeg Charles : — Wil je soms dat ik het doodsbericht bewaar ?

— Plak het maar op ! antwoordde Raffles, misschien komt het ook nog wel eens te pas !

— Dat meen ik ook ! Wij zouden bijvoorbeeld wel eens kunnen probeeren een van de erfenisjagers, die nu op het landgoed zullen neerstrijken, als kraaien op een aardappelveld, te berooven van zijn aandeel in den buit !

— Je zegt daar zoo iets ! zeide Raffles glim-

lachend. Geen schooner werk, dan iemand van zijn geld te ontdoen, dat hij op zulk een gemakkelijke wijze verkregen heeft.

Charles wierp zijn meester een onderzoekenden blik toe, als om te zien of hij het in ernst meende.

Maar Raffles was opgestaan, had de handen in de zakken gestoken en stond nu zacht fluitend voor het raam, naar het eenzame park te kijken.

Heel in de verte kon hij door de kale boomen heen het tuinhuis zien, waaronder zich het geheime laboratorium bevond, en aan den anderen kant van het groote park bij den muur, die het van een zeer stille zijstraat scheidde, de groote garage, waar een paar dozijn auto's steeds tot zijn gebruik gereed stonden en daarnaast het keurige verblijf van zijn trouwen chauffeur Henderson.

Plotseling draaide hij zich om en zeide met vaste stem tot zijn secretaris:

— Gooi dien krantenrommel terzijde, Charles, en maak je reisvaardig! Wij vertrekken over een uur naar Frankrijk!

— Meen je dat werkelijk! riep Charles uit, half verbaasd, half verheugd.

— Ja, het is mij doodelijke ernst, bevestigde Raffles glimlachend, ik heb behoefte aan beweging en misschien kunnen wij hier goede zaken doen. Het is in ieder geval te probeeren en ik wil wel eens dat schoone oord terug zien, waar ik zulke aangename oogenblikken heb doorgebracht.

— Je neemt den tijd anders wel wat heel kort! merkte Charles op.

— Omdat wij snel moeten handelen, als wij iets willen bereiken! hernam Raffles. Het doodsbericht is natuurlijk telegrafisch aan de „Times” gezonden, het blad der aristocraten. De markies had hier zeer vele vrienden die hem vaak op zijn landgoed bezochten. De oude man kon dus nauwelijks eenige uren geleden gestorven zijn. Meestal wordt in Frankrijk het testament van een overledene een of twee dagen na zijn sterven voorgelezen.

— Maar daar zal men ons wel niet bij toelaten! merkte Charles weifelend op.

— Daar is ook geen sprake van! zeide Raffles kalm. Daarbij mogen alleen degenen aanwezig zijn, die door den notaris worden opgeroepen, maar ik meen mij te herinneren, dat wij wel eens meer ergens verschijnen, waar wij niet bepaald schriftelijk zijn uitgenoodigd!

— Dat is zoo, beaamde Charles lachend.

— Het blijft dus afgesproken, beste jongen. Maak je snel gereed, want wij moeten over een uur de villa verlaten hebben.

— Reizen wij met de boot van Dover? Met ons eigen jacht? Met de vliegmaschine?

— Dat laatste zal helaas niet gaan, beste Charles. Je weet dat wij op onzen laatsten tocht den „Typhoon” hebben moeten vernietigen en ik ben nog niet in de gelegenheid geweest een tweede exemplaar te bouwen. Ik beloof je echter, dat ik daar zoo spoedig mogelijk aan zal beginnen.

— Dus wij nemen de boot van Dover?

— Dat lijkt mij het beste! Zij vertrekt over drie uren, dus wij zullen ons moeten haasten.

— Gaan wij met den trein naar Dover?

— Die rijdt te langzaam! zeide Raffles kalm, Henderson zal er ons met de auto naar toe brengen.

— Maar er zal toch wel een trein op de boot rijden?

— Ongetwijfeld, maar die vertrekt over vijf en twintig minuten en ik zie geen kans, hem nog te halen! Bedenk, dat wij eenige verkleedingen, pruiken en andere dingen moeten inpakken. En nu maar snel aan het werk gaan!

Met die woorden verliet Raffles het vertrek gevolgd door zijn vriend.

Beiden begaven zich naar hun slaapkamer.

Raffles trad dadelijk op de huistelefoon toe en stelde zich in verbinding met de garage.

— Henderson, maak dat je over vijf en vijftig minuten met de snelste auto voor de deur staat! beval Raffles. Wij moeten naar Dover! Of je mee op reis gaat vraag je? Dat kan ik je nu niet zeggen, ik zal er onder het rijden eens over denken. Wapen je in ieder geval maar!

Hij hing de huistelefoon weder aan den haak, en begon toen snel, maar met zorg zijn koffers te pakken.

Binnen drie kwartier waren de beide vrienden hiermede geheel gereed.

Geen minuut later dan hem bevolen was, stond Henderson, de chauffeur, een man van herkulischen lichaamsbouw, met een licht grijs-geschilderden renwagen voor de deur.

Met behulp van den ouden Gaston, den trouwen kamerbediende van zijne Lordschap en van Charles Brand, werden de beide koffers in de auto gedragen.

Zij riepen den grijzen kamerbediende een hartelijk vaarwel toe en stegen in den wagen.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK II.

OP HET KASTEEL TREGASTEAX.

Pijlsnel schoot de auto vooruit en vloog door de straten van Londen.

Raffles had Henderson gezegd, dat hij de boot naar Calais moest halen en Henderson gehoorzaamde!

Slechts een dreigend gebaar van een politie-agent was in staat hem nu en dan voor een straatkruising te doen stilhouden. Maar hij haalde dan dubbel en dwars zijn schade in en spoedig bereikten de reizigers den straatweg die van de hoofdstad van Engeland naar de havenstad leidde, vanwaar de booten naar Calais varen.

Zij hadden den weg nog niet voor de helft afgelegd, of de auto raasde als een stormwind den sneltrein voorbij, die hier dicht langs den straatweg rijdt en op deze bijna geheele rechte lijn, ongeveer negentig kilometer per uur loopt.

De meeste reizigers kwamen vol verbazing en pret aan de portierrampjes staan om naar het grijze monster te kijken, dat men waargalooze snelheid over den weg vloog en het zelfs met glans van den bliksemtrein won.

Bijna volle twintig minuten voor den trein moest aankomen en een half uur voor het vertrek van de boot, hadden de reizigers Dover bereikt.

Toen zij uitstapten, dicht bij de kantoren van de stoomvaartlijn, keek Henderson zijn meester vragend aan.

— Ik zal je tot mijn spijt ook ditmaal moeten teleurstellen, beste Henderson, zeide Raffles op vriendelijken toon, terwijl hij den chauffeur op den schouder klopte, maar je zult er niets aan verliezen, want het is werkelijk niet de moeite waard, wat wij gaan ondernemen.

— Maar gij gaat u misschien in gevaar begeven, Mylord! riep Henderson uit.

— Volstrekt niet, mijn beste Henderson, zeide Raffles vriendelijk. Vraag maar aan mijnheer Brand of het geen pleziertochtje is.

— Niets dan een pleziertochtje, Henderson, herhaalde Charles.

— Mag ik vragen of gij spoedig terugkomt, Mylord?

— Misschien reeds morgen, misschien pas over een week, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.

— Maar als gij mij noodig moogt hebben, zult gij mij toch dadelijk laten roepen, Mylord?

— Dat beloof ik je! Mocht ik je diensten noodig hebben, dan zal ik je telegrafeeren, en je begeeft je dan onmiddellijk naar Saint Brie, een dorp in de Vogezen. Er is daar ter

plaatse maar één hotel, „de Leeuw van Artois” waarin wij onzen intrek zullen nemen.

— Zult gij er onder uw eigen naam logeeren, Mylord?

— Ja, Henderson!

— Ja, — Dan blijft mij niets anders over, dan u een goede reis te wenschen, Mylord!

— Dank je, mijn vriend!

Raffles wierp den chauffeur nog een vriendelijken blik toe en ging daarna het kantoor binnen om plaatskaarten te koopen, terwijl Charles een paar kruiers opzocht om de bagage aan boord van het schip te brengen.

Een kwartier later waren beiden ingescheept en spoedig lichtte de boot het anker.

Het was zeer stil weder en de golven van het kanaal waren zoo vlak, dat de overtocht tot een waargenot werd.

In hun dikke reisjassen gewikkeld, de reispet op het hoofd, stonden de beide vrienden naast elkaar over de verschansing geleund en zagen de Engelsche kust aan den gezichtseinder verdwijnen.

De weinige passagiers die overvoeren vonden het voor het meerendeel blijkbaar te koud aan dek, en de beide vrienden konden ongestoord praten.

— Heb je al eenig plan voor onze onderneming gemaakt, Edward? vroeg Charles, terwijl hij behaaglijk aan zijn houten pijp trok.

— Beste Charles, ik geloof dat ik nooit een avontuur begonnen ben met zulk een volkomen gemis aan iets wat op een veldtocht-plan gelijkt.

— Maar wij kunnen toch niet in den blinde tondstasten?

— Dat zullen wij ook niet lang behoeven te doen! antwoordde Raffles. Zoodra wij ter plaatse zijn aangekomen, zal ik natuurlijk dadelijk over veel meer gegevens beschikken.

— Kennen de bedienden van het huis je nog goed?

— Dat zou ik meenen! Tenminste als het nog steeds dezelfde zijn, wat ik wel denk. Er waren er twee of drie, die reeds gedurende een kwart eeuw in dienst van den ouden markies waren.

— Heb je er wel eens familie-leden ontmoet?

— O, ja, twee of drie neven, een zuster, nog een zuster van de markiezijn en zelfs een tante, als ik mij niet vergis! Het goede mensch was toen al negentig jaar, maar dat zal haar natuurlijk niet beletten present te zijn, als het op het verdeelen van de erfenis aankomt.

De beide mannen spraken nog geruimen tijd door en begaven zich toen naar de eetzaal, want zij hadden sedert het ontbijt nog niets genuttigd en de scherpe zeelucht had hun eetlust opgewekt.

De overtocht had zonder eenig ongeval plaats, en om twee uur in den middag legde de boot aan de pier te Calais aan.

De beide reizigers lieten hun bagage visiteeren, hetgeen al zeer spoedig was afgelopen, daar de douanebeambten den schatrijken Engelschman van aangezicht zeer goed kenden.

Ze konden dan ook spoedig in den gereedstaanden trein naar Parijs stappen, die hen binnen enkele uren naar de Fransche hoofdstad bracht.

Ze besloten dien dag echter zoo ver mogelijk door te reizen en namen daarom na met een huur-auto de Lichtstad te zijn doorgereden spoedig daarna in het Ooster-station plaats in den trein, die naar de grens van Elzas-Lotharingen reed.

Om tien uur in den avond stegen zij in Verdun uit.

Zij lieten zich naar het grootste hotel in de stad brengen, gebruikten daar een stevig souper, en begaven zich vroeg ter ruste om den volgenden dag zoo spoedig mogelijk te kunnen doorreizen.

Het was een heerlijke wintermorgen, koud, maar windstil, toen zij opnieuw den trein namen, die hen in twee uren naar Verviers bracht.

Charles had met aandacht uit het raampje gekeken en telkens kreten van bewondering geslaakt.

— Welk een heerlijk land is Frankrijk toch ! riep hij ten slotte uit.

— Het is een der schoonste landen ter wereld, Charles ! zeide Raffles. Je kunt je voorstellen hoe verrukkelijk het hier 's zomers is, als het landschap reeds in den winter zulk een indruk op je maakt.

Charles zweeg en keek aandachtig naar buiten, waar zich het schoone berglandschap als een reusachtige film voor zijn oogen ontrolde.

Langzaam en als met moeite kroop de trein langs de berghellingen omhoog.

En steeds werd het panorama overweldigender.

De trein stoomde door eeuwenoude bosschen pijnboomen, reed dan weder langs onafzienbare weiden, die thans reeds geheel door het vee verlaten waren, kroop nu eens in een nauwe tunnel en kronkelde dan weder spiraalsgewijze om een bergkloof heen, om het volgende oogenblik over een ijzeren viaduct te ratelen, dat over een diep ravijn was geslagen.

Veel te vroeg naar den zin van den jongen man, hield de trein in het kleine station van Saint Rosier stil.

Raffles had onder de reizigers die uitstapten, dadelijk met zijn scherp blik eenige dames en heeren in diepen rouw ontwaard.

Hij stootte Charles met den elleboog aan en zeide op fluisterenden toon :

— Ik geloof werkelijk, dat wij daar al eenige aasgieren voor ons zien, beste jongen !

— Dat zou mij tenminste niets verwonderen, Edward. Zij zien er uit als echte erfenisjagers !

— Laten wij maar een weinig achterblijven, want het is niet noodig, dat zij ons nu reeds zien !

Zij schreden langzaam naar den uitgang van het kleine station en toen zij daar kwamen en hun kaartje aan den controleur hadden gegeven, zagen zij juist hoe het gezelschap van in het zwart gekleede personen in een auto stapte, achter welks stuurwiel een chauffeur in grijze livrei was gezeten, die een breeden zwarten strik om den rechter-arm droeg.

— Ik geloof dus, Charles, dat wij geen oogenblik te vroeg zijn gekomen, zeide Raffles, zoodra zij op den breeden grintweg waren gekomen, die van het station naar het dorp voerde.

— Dat meen ik ook. Ik geloof dat de lezing van het testament wel aanstonds zal plaats hebben.

— Ik zou er gaarne bij zijn ! hernam Raffles peinzend.

Hij stond midden op den weg stil en wreef met de blanke rechterhand over het hooge voorhoofd.

— Er schijnen hier niet veel voertuigen te zijn ! mompelde hij. Dat is mij in vroeger jaren niet zoo opgevallen, omdat ik hier steeds met een van de equipages, of auto's, van het station werd afgehaald. En toch is het zaak, dat wij spoedig een hotel opzoeken. Wij kunnen onze bagage toch niet aan het station laten staan.

Hij had nog niet uitgesproken of een kleine stofwolk aan het einde van den weg, verried de komst van een dier voertuigen, over welker gemis de Grootte Onbekende zoëven geklaagd had.

— Daar komt een auto aan ! riep Charles uit.

— Dat schijnt zoo ! En natuurlijk rijdt die naar het station, misschien om te zien, of er nog meer reizigers voor het kasteel zijn medegekomen.

— Die zijn er immers niet ! riep Charles uit.

— Ja, zeker, er zijn er twee !

— Wie dan ? vroeg Charles verwonderd.

— Wij ! antwoordde Raffles kalm.

Op dat oogenblik was de auto zoo dicht

genaderd, dat de beide vrienden de lichtgrijze livrei van den chauffeur konden herkennen.

Raffles stak de rechterhand op en de auto stond vlak voor hen stil.

— Ken je mij niet meer, Joseph ? vroeg Raffles op vriendelijken toon.

De chauffeur nam snel zijn pet af en zeide beleefd :

— Nu gij spreekt herken ik u zeker, Mylord !

— Mag ik vragen waar u heen dacht te rijden ?

— Naar het station, Mylord ! Ik wilde zien of er misschien nog meer bezoekers voor het kasteel zijn.

— Zou je ons mede terug willen nemen ?

— Met het grootste genoegen, Mylord ! antwoordde de man haastig. Gij hebt zeker bagage bij u als ik vragen mag ?

— Twee koffers ! Maar het spreekt vanzelf, dat wij niet op het kasteel logeeren.

— Gij hebt natuurlijk gehoord van den dood van mijn braven ouden meester, Mylord ? vroeg de chauffeur met zachte omfloerste stem.

— Ja, Jozef, het doodsbericht heeft in de groote Engelsche bladen gestaan en ik heb mij gehaast hierheen te komen, omdat ik meende de familie van den markies, die mijn vriend was, een dienst te kunnen bewijzen.

— De familie ? herhaalde de chauffeur op doffen toon. Ik verzeker u, Mylord, dat die familie wel voor zich zelf zal weten te zorgen. Er is daar ginds al een gansche zwerm. Het is oneerbiedig dat ik het zeg, maar het lijkt wel een troep sprinkhanen ! En als ik bedenk dat zij allen weer rechtsomkeert zouden moeten maken als . . .

De chauffeur balde de vuist, maar voleindigde den zin niet.

Misschien vreesde hij reeds te veel te hebben gezegd.

Maar Raffles had scherpe ooren.

Hij had met aandacht toegelusterd en trad nu op den chauffeur, een man van omstreeks vijftig jaar, toe.

Hij keek hem strak in het trouwe gelaat en vroeg toen op ernstigen toon :

— Waarom zegt gij dat, Jozef ? Wat bedoelt gij daarmede ?

De chauffeur boog het hoofd.

— Mylord ik . . . stotterde hij.

— Kom aan mijn vriend ik geloof niet dat gij voor mij geheimen behoeft te hebben ! Evenmin trouwens als voor iemand anders ! Bedenk dat het testament aanstonds geopend wordt en dat dan toch iedereen weet wat gij nu wilt verzwijgen.

De chauffeur hief het hoofd weder op en

keek met zijn donkerbruine oogen den spreker openhartig aan.

— Geloof gij dat werkelijk, Mylord ?

— Ik ben er zeker van ! Wat wildet gij zooveel zeggen, toen gij meendet dat al die personen in het zwart wel zouden moeten verdwijnen ?

De chauffeur scheen in heftigen tweestrijd te zijn.

Maar eensklaps scheen hij een besluit te nemen.

Hij kwam van den wagen en ging voor Raffles staan.

— Ik weet ook eigenlijk niet, waarom wij het langer geheim houden, Mylord. De markies, mijn oude meester, had ons allen streng bevolen er met een woord over te spreken, maar nu is hij dood . . .

De chauffeur wreef met den rug van zijn hand over de borstelige wenkbrauwen en vervolgde toen :

— Gij hebt den markies immers goed gekend, Mylord ?

— Ik behoorde tot zijn vrienden, Jozef, en kwam hem sedert zes jaren, ieder jaar eenigen tijd bezoeken !

— Zes jaren zegt gij ? Gij weet dus van het vreeselijk ongeluk, dat mijnheer Philip heeft getroffen ?

— Dat weet ik, Jozef !

— Maar gij weet niet wat daarvoor is gebeurd ? Neen, hoe zoudt gij het ook weten — de markies had ons immers streng bevolen er over te zwijgen ! Zelfs zijn eigen vrouw mocht zijn naam niet noemen.

— Maar wiens naam dan toch ! riep Raffles ongeduldig uit.

— Dien van den jongsten zoon van den Markies de Tregasteaux — mijnheer Paul !

— Wat zegt gij daar ? riep Raffles ten hoogste verbaasd uit. Had de markies twee zonen ? Dat heb ik nooit geweten !

— Ik zeg u toch, dat mijn meester niet aan het bestaan van dien tweeden zoon herinnerd wilde worden.

— Maar wat had de jonge man dan misdreven ? Had hij een misdaad begaan ?

— In de oogen van mijn strengen meester zeker, Mylord ! En toch was het de misdaad die men het gemakkelijkst moest kunnen ver-
geven — de liefde !

Raffles meende eenig licht in de duisternis te zien.

Hij herinnerde zich nu de zeer strenge beginselen en de hooghartige fierheid van den ouden edelman.

Hij legde zijn hand op den schouder van den

ouden dienaar en zeide op zachten toon :

— Ik meen het reeds te begrijpen — de jonge man heeft een liefdesbetrekking aangeknoopt met een meisje beneden zijn stand en de oude markies heeft hem vol verbittering de deur gewezen !

— Zoo is het gegaan, Mylord ! beaamde de chauffeur op droevigen toon. Mijnheer Paul had het jonge ding zoo vurig lief, dat hij geen afstand van haar wilde doen. Zelfs de tranen van zijn lieve moeder waren niet in staat hem van haar te doen afzien.

— Hoe heette zij ? vroeg Raffles.

— Madelene Naudin !

— Was zij arm ?

— Zeer arm en van zeer nederige afkomst ! Haar vader was een klein muziek-onderwijzertje en zij was op een mode-atelier in het kleine naburige stadje, en mijnheer Paul reed daar vaak te paard heen en heeft haar op die wijze leeren kennen.

Raffles boog het hoofd.

— Een oude geschiedenis, die steeds nieuw blijft ! mompelde hij.

Daarop richtte hij zich weder tot den ouden chauffeur, die in treurige gedachten verzonken naast de auto stond.

— Uw jonge meester is nooit meer naar het landgoed teruggekeerd !?

— Nooit ! antwoordde de oude man, wiens oogen nu vol tranen stonden, en wij mochten hem allen toch zoo graag lijden. Men zegt dat hij naar Australië is vertrokken, maar niemand weet het zeker, niemand weet waar hij nu leeft en wat er van hem is terecht gekomen !

— Nu begrijp ik ook, waaraan de oude vrouw zoo plotseling gestorven is ! zeide Raffles ontroerd. Van harteleed is zij gestorven !

Even heerschte er stilzwijgen en toen riep Raffles uit :

— Als de jonge Paul op den een of anderen dag nog terugkomt, zullen hier nog zonderlinge dingen gebeuren ! In ieder geval zou ik zeer gaarne aanwezig zijn bij de voorlezing van het testament.

— Dat zal waarschijnlijk moeilijk gaan, Mylord ! hernam Jozef. Gij hebt immers geen oproeping van mijnheer den notaris gekregen ?

— Natuurlijk niet ! antwoordde Raffles glimlachend. Nu, begin maar met ons naar het hotel mede te nemen, wat ik je verzoeken mag. Hoe laat is de voorlezing ?

— Om twaalf uur precies, Mylord ! Voor het dejeuner moet alles afgeloopen zijn.

Raffles wierp een snellen blik op zijn horloge.

Het was juist elf uur.

Hij keerde naar het station terug en met be-

hulp van den chauffeur werden de twee koffers in de auto geladen.

Snel ging het nu verder opwaarts naar Saint Brie, dat binnen een kwartier bereikt was.

Voor het eenige logement, door den eigenaar wel wat weidsch hotel genoemd, hield de auto stil.

Raffles gaf den ouden chauffeur een goede fooi en knikte hem bemoedigend toe.

— Wie weet loopt alles nog goed af en zal het landgoed niet versnipperd worden ! riep hij hem toe.

De oude chauffeur keek hem weemoedig aan en schudde zwijgend het hoofd.

Het volgend oogenblik was de auto weggereden, naar het kasteel van Tregasteaux, waarvan de eeuwenoude kanteelen en transen in de verte door het ontbladerde geboomte schemerden.

Raffles en Charles traden de groote onderwetsche gelagkamer van het logement binnen.

Zij werden ontvangen door den eigenaar, die hen onbekend was.

Op zijn vragen bleek het Raffles, dat de huidige eigenaar de zaak juist eenige maanden geleden had overgenomen.

De beide reizigers lieten zich een kamer wijzen, waar ook spoedig hun koffers werden gebracht.

Toen zij alleen waren, zeide Raffles tot Charles :

— Het is misschien een gelukkige omstandigheid, dat de logementhouder een nieuweling is, en ons niet kent !

— Wat ben je van plan ?

— Ik wil de lezing van het testament bijwonen, zoodat ik weet wie het meeste krijgt en wie ons aanstaand slachtoffer zal zijn.

— Men zal je niet toelaten !

— Dat zal men wel ! zeide Raffles kalm. Ik trek een zwart pak aan en ik geef mij uit voor een zeer verren neef, die toevallig van het overlijden heeft gehoord. Men zal mij onder die dertig of veertig erfenisjagers niet eens opmerken ! Ik zal mij zoo bedeesd voordoen, dat men in het geheel geen notitie van mij zal nemen.

Onder het spreken had hij een van de koffers geopend en haalde daar nu een volledig rouwcostuum uit, zwartgaren handschoenen en een hoogen hoed, die beter dagen gekend had.

Ook het pak zelf prijkte niet meer in den gloed der eerste nieuwheid.

Toen Raffles het had aangetrokken, zijn gelaat totaal onherkenbaar had gemaakt, en een zwarten hoed op het hoofd had gedrukt, had Charles moeite om zijn lachen te weerhouden.

Zijn vriend zag er nu uit als een schoolmeester eener plattelandsgemeente, van hoogstens dertig jaar, verlegen, schuw en onhandig, met binnenwaarts gekeerde voeten en kromme knieën.

— Zou men mij zoo weggagen ? vroeg Raffles met een klein, benepen stemmetje, en een smartelijken oogopslag, die Charles nu werkelijk in lachen deden uitbarsten.

— Als je je zoo voordoet, zou zelfs Petrus je den toegang niet weigeren, riep de jonge man vroolijk uit.

— Nu, dan zal ik maar gaan — het is nu kwart voor twaalf en het is wel een kwartier loopen.

Hij drukte Charles de hand en zeide :

— Als men naar mij komt vragen, zeg je maar dat ik een wandeling maak, wat ook inderdaad het geval is.

Daarop verliet hij het vertrek, keek in de gang zeer behoedzaam rond, daalde de trap af en kon het logement verlaten, zonder dat men bijzonder acht op hem had geslagen.

Met snelle schreden sloeg den weg in naar het kasteel, dat hij binnen een kwartier bereikt had.

Hij belde aan het hek van het prachtige park aan, dat het slot van de heeren Tregasteaux de la Croy aan alle kanten omgaf.

Een dienstmeisje in het zwart gekleed kwam het hek openen en vroeg wat hij verlangde.

— Ik heet Jules de la Croy, zeide Raffles op bedeesden toon, ik ben nog verre familie van den markies en heb toevallig van zijn overlijden gehoord. Nu zou ik gaarne bij de voorlezing van het testament aanwezig zijn. Ik ben arm, — Misschien heeft de markies mij wel bedacht !

— Hebt gij een oproeping gekregen ? vroeg het meisje.

— Neen, dat niet, mejuffrouw.

— Dan weet ik niet of de notaris u zal toelaten, maar gij kunt het probeeren, antwoordde het dienstmeisje, terwijl zij de schouders ophaalde.

Raffles volgde nu het breede grintpad, dat dwars door het park naar het terras van het kasteel leidde, vanwaar men een onvergelyk uitzicht had over het dal en de vruchtbare vlakke van Elzas Lotharingen.

Schuchter bekom Raffles de marmeren treden van het terras, en stond spoedig daarna in de vestibule.

Daar hielden zich reeds tien of twaalf bedienden op, zwijgend en statig, allen met een zwarten strik van krip om den arm.

Blijkbaar waren zij alleen opgeroepen, om bij de voorlezing van het testament tegenwoordig te zijn.

Juist toen Raffles de vestibule binnentrad werd er een breede deur aan de rechterzijde geopend.

Een eerbiedwaardig heer met spierwit haar, die een portefeuille in de hand hield, blijkbaar de notaris in eigen persoon, riep iets tot een bediende die in zijn nabijheid stond en dadelijk daarop werd een tweede deur geopend en trok een lange stoet van in het zwart gekleede personen zwijgend en afgemeten dwars over de vestibule, naar de deur op welker drempel de notaris hen met een eigenaardig glimlachje op zijn lippen ontving.

Ongemerkt wist Raffles zich bij de laatsten van den stoet aan te sluiten en het vertrek binnen te treden, zonder dat iemand op hem lette.

Het scheen trouwens, dat de aanwezigen elkander zeer weinig of niet kenden.

Slechts hier en daar zag men enkele personen fluisterend eenige woorden wisselen.

Toen de zwarte stoet binnen was, werd de deur opnieuw geopend en trad het bediendenpersoneel zwijgend en op de punten van hun teenen loopend, binnen.

Daarop nam de notaris plaats aan een groote eikenhouten tafel, die tusschen de beide tot aan den vloer reikende ramen was geschoven en waaraan reeds een schrijver gezeten was.

Het was zoo stil in het groote, prachtig gemeubelde vertrek, dat men meende het geritsel der neervallende bladeren in het park te kunnen hooren.

Nog even kraste de pen van den schrijver over een groot vel papier dat voor hem lag en daarop opende de notaris met een afgemeten gebaar de portefeuille, die hij onder zijn arm had gedragen.

Hij haalde er eenige vellen papier uit, die met een rood lint waren tezamen gebonden en van een groot adellijk wapen voorzien waren en legde ze voor zich op tafel neder.

Dat alles gebeurde met een langzaamheid die de aanwezigen bijna tot vertwijfeling bracht.

Daarop nam de notaris zijn gouden bril af, poetste met eindeloos geduld de glazen schoon, zette het instrument weder op, nam het opnieuw af, poetste het nog schooner dan het reeds was en plantte het eindelijk met een vastberaden gebaar op zijn grooten, vleezigen neus.

En gedurende al dien tijd was het glimlachje geen oogenblik van zijn vol, rose gelaat verdwenen.

Eindelijk stond hij langzaam op en maakte een zwijgende buiging voor de aanwezigen.

Deze verhieven zich, alsof zij aan een onzicht-

baar koord zaten, tegelijkertijd van hun zetels, bogen eveneens stom, en namen daarop weder plaats.

Nu nam de secretaris het vel papier ter hand,

verschoof zijn bril een weinig en begon te lezen :
— Laatste wil van Markies Aimé Gaston René Guillaume Philip Tregasteaux de la Croy, heer van Saint Brie en onderhoorigheden...

HOOFDSTUK III.

NAAR ENGELAND TERUG.

Om half een zat Charles Brand eenzaam in de logeerkamer van het logement „De Leeuw van Artois”.

De kerkklok van het dorp Saint Brie liet een zwaren galmenden slag hooren, die door de ijle winterlucht tot ver in den omtrek gehoord kon worden.

Bijna op het zelfde oogenblik werd de deur geopend en trad Raffles binnen.

Hij liep langzaam naar een stoel toe en liet er zich op neervallen.

Daarop nam hij zijn hoogen hoed af en zette dien naast zich op tafel neder.

Vervolgens nam hij, steeds met dezelfde langzaamheid, de blonde pruik met kortgeknipt haar af, die hij had gedragen en duwde die in den hoed.

Daarop liet hij even zijn heldere grijze oogen door het vertrek dwalen en barstte plotseling in zulk een daverend gelach uit, als Charles zich niet kon herinneren, ooit uit den mond van zijn vriend te hebben gehoord.

— Wat is er in 's hemelsnaam aan de hand ! riep de jonge man eenigszins verschrikt uit, daar hij er verre van af was, op dit oogenblik zulk een uitbarsting van vroolijkheid te verwachten.

Raffles wierp een blik over zijn schouder uit het raam, sprong op en trok Charles mede.

— Kom hier, dan kun je het zelf zien ! riep hij uit.

De beide vrienden stonden nu voor het raam, dat op het marktplein uitzag.

— Zie je wat daar aankomt van den bergweg af ? zeide Raffles, terwijl hij met uitgestreken wijsvinger naar buiten wees.

— Menschen in het zwart ! zeide Charles verbaasd.

— Juist, mensen in het zwart. Onze waarde erfenisjagers ! Zie, daar komen zij aan, als een opgeschrikte vlucht kraaien. Kijk de panden van die zwarte jassen van de heeren eens achter hen aan fladderen ! Kijk die zwarte sluiers van de vrouwen eens. Het is alsof een booze geest ze achtervolgt. Met twee en drie komen ze den bergweg af en schuifelen als nijldige vleermuizen voorbij ons venster — naar het station, — en verder weer naar de provincie-gaten, waar zij

vandaan zijn gekomen in de hoop op buit.

— Maar wat is er dan in 's hemelsnaam gebeurd riep Charles uit. Waarom vluchten die menschen, alsof de duivel hen op de hielen zat.

— Kun je dat niet begrijpen ! Het is anders eenvoudig genoeg. De ongelukkigen zijn allen ontferd !

— Wat zeg je daar ! riep Charles in de grootste verbazing uit. Wie heeft nu dat heerlijke landgoed, wie heeft die millioenen geërfd ?

— De jongste zoon van den markies — Paul Tregasteaux de la Croy, en als hij overleden mocht zijn, zijn wettige erfgenaam ! Bovendien hebben de bedienden ieder een flink legaat gekregen — en dat was alles. In zijn testament verklaarde de oude markies dat zijn geheele familie hem gestolen kon worden — met diezelfde woorden, mijn waarde Charles en dat hij voor zich persoonlijk veel meer gehecht was aan een ouden bediende, die jarenlang zijn nukken en zijn gestrengheid had verdragen, dan aan familie-leden, die alleen iets van zich lieten hooren, als er wat te halen viel. Ik zal nooit de gezichten vergeten van dien troep zwartrokken toen de eerwaardige notaris dat gedeelte van het testament voorlas. Ik had den ouden man al zoo zonderling zien glimlachen voor hij begon te lezen en had al zoo half begrepen, dat er iets niet in den haak was !

De laatsten der teleurgestelde erfenisjagers waren op dat oogenblik als katten, die men uit het water heeft gehaald, met gebogen hoofd over het marktplein geschreden en verdwenen.

De beiden vrienden trokken zich in het logeervertrek terug en Raffles begon zich te verkleeden.

— Maar zeg mij eens ! hervatte Charles het gesprek ; dan zou de oude markies den verloren zoon dus vergeven hebben ?

— Dat schijnt zoo ! Hij hield wel degelijk zielsveel van den jongen en alleen zijn trots als edelman heeft hem weerhouden hem weer terug te roepen ! Maar ik weet nu wel zeker, dat hij daaronder altijd vreeselijk geleden heeft.

— Maar, hoe kan men de erfenis nu uitkeeren aan den rechthebbende ? Wie weet waar hij zit ?

— O, er zijn toch nog dagbladen in de wereld. Het spreekt vanzelf dat er onmiddellijk adver-

tenties in alle kranten, in alle landen der wereld, zullen worden geplaatst, ongeveer van dezen inhoud: „Paul Tregasteaux de la Croy, tweede zoon van Markies Aimé, enz., enz. wordt in zijn eigen belang bij deze verzocht zijn naam en adres op te geven. Honderd tegen een, dat de jonge man, al zou hij in China zitten, binnen een maand in het bezit van de erfenis is.

— Als hij tenminste nog leeft!

— Als hij niet meer leeft, zal zijn vrouw het toch wel lezen!

— Het zal in ieder geval wel een groot geluk voor den jongen man zijn! hernam Charles want dergelijke moederzootjes en verwende jongelui uit de hoogste standen zijn meestal niet in staat op behoorlijke wijze hun eigen brood te verdienen.

Raffles had zich op dat oogenblik geheel aangekleed en kwam nu voor zijn vriend staan.

— Hoe het ook zij, mijn beste jongen — wij kunnen dit avontuur wel voor afgelopen beschouwen!

— Geloof je?

— Wat zou jij dan denken? Er is nu toch niets meer voor ons te doen?

— Dus?

— Dus wij gaan over een half uur weder naar Londen terug!

Charles trok een teleurgesteld gezicht, maar hij begreep wel, dat er weinig aan te doen zou zijn!

— De zaak is uitgegaan als een nachtkaaars, Edward! riep hij uit, terwijl hij begon den koffer weder in te pakken, die hij half had uitgehaald.

— Dat geef ik je toe, Charles. Men kan ook niet altijd het onderste uit de kan willen hebben. Het was een aardig reisje en ik heb weer eens gul gelachen, wat mij sedert jaren niet gebeurd is, en dat is ook wat waard!

De vrienden begonnen vol ijver hun koffers weder te pakken en bestelden daarop een rijtuig bij den zeer verbaasden en teleurgestelden logementhouder, die zich nu een paar rijke toeristen zag ontgaan.

Nog geen kwartier later waren zij op weg naar het station.

Om een uur vijftien vertrok de trein naar Parijs, waar zij omstreeks zes uur aankwamen en om acht uur waren zij weder op weg naar Calais!

Zij brachten in de Fransche havenstad den nacht in een der grootste hotels door en vertrokken den volgenden morgen met de eerste boot die het Kanaal overstak.

Henderson was telegrafisch gewaarschuwd, en kwam hen met de auto van de boot afhalen.

En zoo vlug was de reis volbracht, dat zij dienzelfden dag om een uur de lunch weder te-zamen gebruikten in de fraaie eetzaal van de villa in Cromwellstreet!

— Wij kunnen gerust zeggen, dat wij met de kous op den kop zijn thuis gekomen, Charles zeide Raffles glimlachend. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik nog nooit zoo op mijn neus heb gekeken.

— Nu, een volgenden keer beter! merkte Charles wijsgeerig op.

Den volgenden dag bij het ontbijt slaakte Charles een lichten kreet terwijl hij opkeek van de „Times”, die hij bezig was te lezen.

— Is er iets bijzonders? vroeg Raffles.

— Er is alleen maar, dat je gelijk hebt gekregen!

— Ah, de advertentie staat er zeker in?

— Juist! En in bijna dezelfde bewoordingen als die jij gisteren noemde.

— Nu, dan zal de zaak daarmede wel geheel uit de wereld zijn!

Maar daarin vergiste Raffles zich toch.

Den volgenden dag verscheen de advertentie weder in de „Times” en den daaropvolgenden dag eveneens en zoo een geheele week achter elkaar.

Toen Charles op den zevenden dag het blad opnam en dadelijk onder de advertenties zocht om er den oproep van den jongen Markies opnieuw te vinden, riep Raffles vol verbazing uit:

— Dat is zeer zonderling! Je kunt gerust zeggen, dat de „Times” over de geheele wereld wordt gelezen. In Japan, zoowel als in Australië, in Vuurland, zoowel als in Hindoestan! Nu spreek ik nog niet eens van de „New-York Herald”, van de „Figaro” van de „Matin”, van het „Berliner Tageblatt”, van de „Neue Freie Presse”, „Corriere della Sera”, die over den geheelen aardbodem verspreid zijn. Neen, als de jonge Markies nog leeft, dan moet hij die advertentie gelezen hebben.

— En als hij dood is? vroeg Charles.

— Dan moet zijn vrouw haar toch gevonden hebben, mijn beste jongen, of men moet ze haar toch hebben medegedeeld!

— En als zij den naam van haar man eens niet gekend heeft?

Raffles stond half van zijn stoel op en keek zijn vriend met groote oogen aan.

— Wat je daar zegt is volstrekt niet onmogelijk! riep hij uit, Maar dan kan hij ook niet wettig met haar getrouwd zijn!

— Waarom niet? Hij kan in Amerika of in Australië met haar getrouwd zijn en daar vraagt de geestelijke er volstrekt niet naar,

of de naam dien de aanstaande echtgenoot opgeeft, echt is of niet, als hij zijn paar dollar maar opstrijkt.

— Je hebt waarachtig gelijk, Charles. Op die manier zou het nog een zeer ingewikkelde zaak kunnen worden. Maar wat vreeselijk, dat er nu misschien ergens ter wereld een jonge vrouw in bittere armoede leeft, die in weelde zou kunnen baden en haar kind een uitstekende opvoeding geven, terwijl hij nu misschien stal-knecht of karreman zal worden!

Den volgenden dag was de advertentie uit de bladen verdwenen!

— Eindelijk schijnt hij den oproep dan toch gelezen te hebben! riep Charles uit, met een opluchting alsof het hem zelf gold.

Raffles schudde het hoofd en keek peinzend uit het raam, naar het nu geheel bladerlooze park.

— Je kunt wel gelijk hebben, zeide hij, maar nu geloof ik juist dat de boedelberedderaars de pogingen maar hebben opgegeven! Vindt je het zelf niet zonderling dat men een week lang zulk een oproep, over een derde gedeelte van een geheele pagina geplaatst, acht dagen lang over het hoofd ziet! Neen, neen, ik geloof dat de zaak nu pas goed begint!

De latere gebeurtenissen zouden Raffles in het gelijk stellen.

Den volgenden dag toen de beide vrienden de lunch gebruikten in de groote eetzaal, waar een helder houtvuur in den haard knapte, bracht Gaston eenige dagbladen op een zilveren presenteerblad binnen en legde ze naast het bord van zijn meester neder.

Toen zij het dessert gebruikt hadden, namen Raffles en Charles ieder een paar bladen ter hand en begaven zich naar de bibliotheek om ze op hun gemak te lezen.

Van tijd tot tijd slaakte Raffles een van die brommende kreten, die zijn ongenoegen te kennen gaven.

— Er is in het geheel niets te doen! bromde hij. Vindt jij ook niets in het blad dat je daar hebt?

— Ik worstel hier in de „Daily Mail”, het volksblad, maar ik kan ook volstrekt niets vinden, tenminste als je de ontvoering van een kind van zes jaar niet iets heel bijzonders vindt.

Raffles keek van zijn blad op en zeide toen langzaam en afgemeten:

— Dat hangt er maar van af! Ik vind de ontvoering van een kind van zes jaar, als zoodanig, wel zoo belangrijk als die van een meisje van achttien! In het laatste geval heb je gewoonlijk te doen met een banale liefdes-geschiedenis en het eerste zeer vaak met een misdaad!

— Maar het kind kan immers wel ontvoerd zijn door den vader? Is het onmogelijk dat de rechter bij het uitspreken van een scheiding het kind aan de moeder heeft toegezegd en dat de vader zich dat niet heeft laten welgevalen?

— Het is volstrekt niet onmogelijk! zeide Raffles. Wat staat er eigenlijk? Lees eens voor!

Charles nam het nummer van de „Daily Mail” dat hij in de hand hield, mee naar het venster om beter licht te hebben en begon te lezen:

Een knaapje ontvoerd.

Gisterenmorgen werd het kleine stadje Bornfield onder de rook van de hoofdstad in rep en roer gebracht door de ontvoering van een lieftallig knaapje van onmstreeks zes jaar. Het ventje was door den moeder, een nog jeugdige violiste, om een boodschap uitgezonden en is daarvan niet teruggekeerd. Aan een ongeluk behoef niet te worden gedacht, want verschillende getuigen hebben verklaard, dat zij het kereltje, dat bij alle inwoners van het stadje bekend was om zijn schoonheid en zijn vriendelijkheid, met een man van een donker uiterlijk hebben gezien, die hem aan een handje vasthield en snel den weg volgde die naar Londen voert.

Daar het ventje blijkbaar gewillig scheen mee te gaan, koesterden deze getuigen volstrekt geen achterdocht en meenden zij dat men met een bloedverwant van Mrs. d'Audry te doen had. Men kan zich de wanhoop van de jonge moeder voorstellen, toen men haar dit mededeelde! Zij heeft hier in Engeland volstrekt geen bloedverwanten, zegt zij. En zoo tast de justitie geheel in het duister omtrent de beweegredenen dezer ontvoering, hetgeen er de zaak niet gemakkelijker om maakt. De politie stelt natuurlijk alles in het werk om den ontvoerder van het knaapje op te sporen.

Terwijl Charles las, was Raffles langzaam eveneens naar het raam toegekomen en stond nu zijn jongen vriend met een zonderlingen blik aan te staren.

Deze liet het blad zinken, vouwde het onverschillig op en wilde het wegwerpen, toen hij plotseling ophield, getroffen door de zonderlinge uitdrukking op het gelaat van zijn meester.

— Waarom kijk je zoo vreemd? vroeg hij.

— Hoe kijk ik dan wel? vroeg Raffles glimlachend.

— Wel, als iemand aan wien ik wonder wat verteld heb!

— En dat doe je niet, vindt je ?

— Ik kan dat tenminste met den besten wil van de wereld niet inzien ! antwoordde Charles.

— Nu, ik dan wel !

— Je maakt mij nieuwsgierig, wat heb je dan wel voor bijzonders in dat berichtje gevonden ? Dergelijke ontvoeringen hebben toch vrij vaak plaats.

— Ten eerste komen die ontvoeringen nu niet zoo vaak voor als jij wel zult denken ! En laat ik je dan eens een paar vragen mogen stellen, beste Charles.

— Ga je gang — en als de beantwoording mij tot de erkentenis brengt, dat het met mijn combinatie-vermogen slecht gesteld is, dan zal ik dat eerlijk zeggen !

— Nu dan : Is je in dat bericht niet opgeval-
fen, dat de jonge moeder zegt, hier in Engeland in het geheel geen bloedverwanten te hebben ?

— Ja zeker !

— Welnu, wat bewijst dat ?

— Dat zij een vreemdeling is !

— Natuurlijk ! Daar wijst ook haar naam d'Audry op. Nu is dat een echte Fransche naam, zooals je wel zult toegeven !

— Ja, dat is het !

— Mooi ! Dat hebben wij dus al vastgesteld. Wees nu zoo goed eens te letten op den ouderdom van het jongetje : zes jaar !

— Ik let er op !

— Onthoud dan eens dat de ontvoerder een donker uiterlijk had. Waarschijnlijk een Itali-
aan... of een Franschman !

— Ik onthoud het !

— Overweeg dan verder eens dat er acht dagen achtereen een zekere advertentie in alle groote bladen der wereld heeft gestaan en dat die eergisteren voor het laatst is verschenen.

— Ik overweeg het !

— Welnu ? Zegt je dat alles niets ?

Charles keek zijn vriend met wijdgeopende oogen aan, kwam op hem toe, legde hem de beide handen op de schouders en zeide toen met een stem, die als uit een kelder scheen te komen :

— Lord Edward Lister — je vriend is een ezel !

Raffles lachte hartelijk en zette zich op een stoel bij het raam neder, terwijl hij het bericht nog eens oandachtig doorlas.

— Het is natuurlijk mogelijk, dat wij hier met een toeval te doen hebben, maar dan is het toch ook een toeval van zeer bijzonderen aard !

Toen sprong hij plotseling weer op en riep uit :

— Ik wil zekerheid hebben ! Deze zaak boezemt mij het grootste belang in ! En ik heb Markies de Tregasteaux genoeg vriendschap toegedragen om niet te zullen toestaan, dat men zijn kleinkind voor eenige millioenen besteelt. Nog hedenmiddag gaan wij naar Bornfield !

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK IV.

DE VIOLISTE UIT „DE GOUDEN STER”.

Raffles was er niet de man naar, om een plan dat hij eenmaal had opgevat, weder te laten varen.

Nog geen vol uur nadat dit gesprek had plaats gehad, raasde de auto van Zijne Lordschap, bestuurd door de vaste hand van den chauffeur Henderson, over den prachtigen breeden straatweg naar het stadje waar de ontvoering had plaats gehad.

Zij bereikten het een uur nadat zij Londen verlaten hadden.

Zoodra zij het stadje waren binnen gereden, liet Raffles de auto stilstaan, toen hij een eerwaardig veldwachter zag naderen.

Hij wenkte den man uit het portier en deze kwam eerbiedig nader, blijkbaar onder den indruk dien het vorstelijke voertuig met zijn glanzend blauwvlak op hem maakte.

— Beste vriend, zeide Raffles, zoodra de man was genaderd, er komt hier zeker wel een dagblad uit ?

— Twee, mijnheer ! zei de veldwachter niet zonder een vleugje trots.

— Ben ik hier dicht in de buurt van een dier bladen ?

De man wees met den vinger de straat in, waarin zij zich bevonden en zeide :

— Als gij uw chaffeur nog honderd passen door laat rijden, mijnheer, staat gij voor een huis met een groot wit bord ervoor — dat is het redactie-bureau van „De Bornfieldsche bode.”

Raffles bedankte den man vriendelijk en een paar seconden later stond de auto stil voor een tamelijk groot huis, waarvan de benedenverdieping blijkbaar werd ingenomen door het redactie-bureau en de drukkerij van het genoemde blad.

Raffles steeg uit de auto en trad het huis binnen.

Aan den portier vroeg hij naar een der redactieleden en van deze had hij spoedig den naam en het adres van de ongelukkige moeder vernomen.

Hij kwam weder naar buiten en stapte in de auto, nadat hij Henderson had uitgelegd, welken weg hij moest volgen.

Na een kwartier te hebben gereden, stond de prachtige wagen opnieuw stil, voor een klein onaanzienlijk huis in een nauwe straat, waar het zelfs onmogelijk zou zijn den grooten wagen te doen omkeeren.

Een aantal nieuwsgierige burenen stonden in druk gesprek bij kleine groepjes bijeen.

Blijkbaar hadden zij het over het vreeselijk

ongeluk, dat de jonge moeder getroffen had.

Raffles stapte uit en trad op de deur van het huis toe.

Op een klein naambordje stond te lezen : „M d’Audry, violiste”.

Daarop riep hij tot Henderson:

— Rijd maar wat om en kom ons over een half uur weer halen.

Op dat oogenblik werd de huisdeur opgetrokken.

Een heldere mannenstem riep van boven een steile donkere trap :

— Wie is daar ?

— Een goed vriend van mevrouw d’Audry, antwoordde Raffles. Ik zou haar dringend willen spreken, want ik geloof dat ik haar van grooten dienst zal kunnen zijn.

De man boven aan de trap scheen een oogenblik te aarzelen en men hoorde hem eenige onverstaanbare woorden mompelen tegen een tweede onzichtbare persoon.

Daarop klonk het weder in de duisternis :

— Kom dan boven, mijnheer !

Raffles en Charles traden binnen en duwden de straatdeur weder dicht, waarvoor zich dadelijk een groot aantal nieuwsgierige buurvrouwen verzameld had.

Zij bestegen niet zonder moeite de smalle donkere trap, die in plaats van een leuning, een voor de helft afgesneden touw had.

Zij moesten toen zij boven waren nog twee trappen op en kwamen eindelijk aan het portaal van de hoogste verdieping.

Daar werden zij ontvangen door een jongen man van omstreeks dertig jaar, met groote zwarte oogen en lang krullend haar, die hem dadelijk als een kunstenaar deed kennen.

Hij had een fijn besneden gelaat dat echter een diep zwaarmoedigen trek vertoonde.

Raffles trad op hem toe en vroeg eenigszins aarzelend :

— Zijt gij — een familielid van mevrouw d’Audry ?

Het bleike gelaat van den jongen man werd met een donkerroode kleur overtrokken, toen hij op zachten toon antwoordde :

— Neen mijnheer, ik ben een wildvreemde voor Madeleine, voor mevrouw d’Audry, wil ik zeggen, maar ik ken haar al twee jaren — wij treden te zamen op in café’s waar muziek gemaakt wordt en ik geloof te mogen zeggen dat ik haar eenige ware vriend ben !

Raffles wierp den jongen man een vluchtigen

blik toe, maar dit snelle onderzoek was voor dezen wonderlijken menschenkenner reeds voldoende om hem een geheim te leeren kennen, dat blijkbaar diep verborgen moest blijven! — Ik zou niet gaarne uw mededinger worden, mijn waarde heer, hernam de Groote Onbekende op vriendelijken toon, maar ook mij zal mevrouw d'Audry wellicht als een vriend beschouwen, als zij gehoord heeft, wat ik haar kom mededeelen.

— Treedt dan binnen, mijnheer, en God zal u beloonen, als gij in staat zijt het vreeselijke leed te verzachten, dat haar nu heeft aangegrepen. De jonge man wierp een deur open en Raffles trad, gevolgd door zijn vriend, een vertrek binnen, dat wel de armoede van de bewoonster verried, maar er tevens zoo helder en goed onderhouden uitzag, dat het een lust was om te vertoeven!

Voor de ruiten hingen hagelwitte gordijntjes, aan de wanden prijkten met zorg uitgezochte gravures, in mooie vazen stonden nog eenige late herfstbloemen te geuren.

In een kleine kooi voor de beide vensters tjlpte een dikke kanarievogel, die met zijn schrandere oogjes de bezoekers verwonderd aankeek.

Op een stoel voor het raam zat een vrouw, met het hoofd in de hand, die op het gerucht dat de binnentredende mannen maakten, het hoofd omwendde en langzaam opstond.

Ondanks de smart die op dat oogenblik het gelaat van die vrouw vertrok, zouden zelfs haar vijanden moeten toegeven, dat zij bijzonder schoon was.

Het jonge gelaat — de vrouw kon ternauwernood vijf en twintig jaar zijn — vertoonde klassieke lijnen en was omgeven door een zware vacht gitzwart haar, dat in een dikke wrong in den nek werd opgehouden.

Zij was in een eenvoudige zwarte japon gekleed, die haar teeder lichaamslijnen voortreffelijk deed uitkomen.

Het was niet moeilijk te zien, dat de prachtige donkerbruine oogen heden nog bittere tranen vergoten hadden.

Raffles deed eenige passen naar haar toe en boog met die innemende hoffelijkheid, die hem als een tweede natuur was geworden.

— Het zal u verbazen, mevrouw, zoo zeide hij op ernstigen, zachten toon, dat een volslagen vreemdeling zich in uwe zaken mengt! Mocht mijn ernstig vermoeden op een misverstand berusten, dan smee ik u bij voorbaat, mij te vergeven!

De jonge vrouw was de bezoekers tegemoet gegaan, en strekte nu twee smeevende, sidderende handen naar hen uit.

— Kunt gij mij nieuws van mijn kind, mijn kleinen Jacques geven, mijnheer? vroeg zij op een toon, die Charles de tranen in de oogen dreef.

— Dat kan ik helaas niet, mevrouw, nu nog niet althans! antwoordde Raffles. Maar ik heb zeer veel macht — ik beschik over zeer veel middelen! Wie ik ben doet er voorloopig niets toe! Geloof echter, dat ik diep bewogen ben door uw lot en dat ik alles in het werk zal stellen om u te helpen. Maar daartoe is het volstrekt noodzakelijk, dat gij mij eenige vragen beantwoordt! Wilt gij dat doen?

De jonge vrouw liet zich met een wanhopig gebaar weder in haar stoel vallen en antwoordde op doffen toon:

— Vraag slechts, mijnheer! En als gij mij m'n kind kunt teruggeven, dan zal ik u op mijn knieën danken, dan zou ik mijn gansche leven uw slavine willen zijn.

Raffles maakte een afwerend gebaar en nam eveneens plaats.

Even heerschte er stilzwijgen, toen begon hij:

— Gij zijt Française, nietwaar?

De jonge vrouw knikte.

— Maar gij spreekt niettemin uitstekend Engelsch?

— Ik ben ongeveer zes jaren geleden naar Australië vertrokken en daar mijn man veel buitenshuis was leerde ik vanzelf spoedig de taal van het land. Ik woon trouwens reeds twee jaren in Engeland.

— Is uw man lang geleden gestorven?

— Twee jaren geleden! antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij het hoofd boog.

— Zijt gij in Australië getrouwd?

— Ja, mijnheer!

— Heette uw man d'Audry?

De jonge vrouw knikte.

— Weet gij dat heel zeker? vroeg Raffles op dringenden toon.

Madeleine d'Audry hief langzaam het hoofd op en keek den vrager met een angstigen blik aan.

— Wat meent gij met die vraag, mijnheer? Zou mijn man, mijn Paul, mij dan bedrogen hebben?

— Uw man heeft dat ongetwijfeld met een goed opzet gedaan, mevrouw! zeide Raffles op zachten toon. Hij vreesde wellicht dat gij hem zeker zoudt afwijzen, als hij zijn waren naam noemde.

De jonge vrouw staarde Raffles met groote oogen aan.

— Maar hoe heette hij dan, mijnheer, kunt gij het mij zeggen?

— Voor ik u daarop antwoord, moet ik u op mijn beurt een vraag stellen. Hebt gij portretten

van uw man ?

Zonder te antwoorden ging Madeleine naar een kleine kast, trok een lade open en haalde daaruit een enveloppe, waaruit zij verschillende portretten nam, voor het meerendeel amateur-opnamen.

Zij overhandigde ze aan Raffles, die ze een voor een aandachtig bekeek.

Er heerschte een gespannen stilte in het vertrek, die slechts verbroken werd door het schrill gepiep van de kanarie.

Daarop stond Raffles langzaam op en zijn stem klonk bijna plechtig toen hij zeide :

— Als deze man uw echtgenoot was, mevrouw, dan zijt gij gehuwd geweest met Paul Tregasteaux de la Croy, den jongsten zoon en den eenigen erfgenaam van Markies Aimé de Tregasteaux.

De jonge weduwe stond op.

Zij trilde over al haar leden, toen zij op Raffles toetrad.

— Is het waar wat gij daar zegt, mijnheer ? vroeg zij met sidderende stem.

— Er kan geen twijfel bestaan, mevrouw !

— Maar waarom heeft hij mij dien naam dan al dien tijd verzwegen ! kreet de jonge vrouw. Waarom ?

— Laat mij u eens vragen ! zeide Raffles op sussenden toon : zoudt gij naar zijn voorstellen geluisterd hebben, als hij zijn rang en titel had genoemd ?

De jonge vrouw boog het hoofd en antwoordde toen op fluisterenden toon :

— Ik — geloof het niet, mijnheer !

— Ziet gij wel ! riep Raffles uit. Hij had u zoo innig lief, dat hij u tot geen enkelen prijs wilde missen en daarom heeft hij den naam opgegeven van een zijtak van het geslacht de Tregasteaux, d'Audry geheeten. Eigenlijk heeft hij u dus niet voorgelogen ! Dat hij u naderhand niets gezegd heeft, acht ik een zeer gewoon psychologisch verschijnsel. Hij heeft natuurlijk niet voor zijn bedrog durven uitkomen — en misschien heeft hij ook wel alle banden met het verleden willen afsnijden. Is 't u wel eens opgevallen, dat hij zwaarmoedig was, dat hij heimwee toonde ?

— O, ja, meermalen ! En nu komen mij plotseling dingen voor, vervolgde zij, waarop ik toen geen aandacht heb geslagen. Op zijn sterfbed, ik ben er nu zeker van, heeft hij mij een bekentenis willen doen, maar de dood achterhaalde hem zoo spoedig.

— Is uw man in Australië overleden ?

— Ja, mijnheer !

— Kende hij een beroep ?

— Neen, maar hij heeft om mijnent wille vol energie alles aangegrepen ! Niets was hem te

veel, mijnheer ! Hij heeft voor mij gezwogen als een galeislaaf ! Ja, ik ben er zeker van, dat hij door te hard te werken, zijn vroegen dood veroorzaakt heeft ! Mijn lieve, lieve Paul !

Snikkend verborg zij het gelaat in de hand.

De jonge man aan het raam, die nog geen woord gesproken had, wendde zich om.

Hij was zeer bleek geworden en zijn oogleden trilden zenuwachtig.

Geruimen tijd heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Toen nam Raffles opnieuw het woord.

— Ik geloof dat ik nu genoeg weet, mevrouw ! zeide hij. Het zal u zelf nu wel duidelijk zijn, om welke redenen men uw kind ontvoerd heeft.

— Zeg mij dan om welke reden, mijnheer, want ik zweer u dat ik het niet bevatten kan ! riep de ongelukkige moeder jammerend uit.

— Maar mevrouw, vergeet gij dan geheel, dat de vader van uw man, die hem om uwentwille verstooten, maar hem in zijn testament tot zijn universeel erfgenaam heeft benoemd, verscheidene tientallen millioenen francs bezat en een heerlijk landgoed, niet ver van uw geboorteplaats gelegen, dat eveneens ettelijke millioenen francs waarde heeft ?

Weer keek Madeleine den spreker met groote oogen aan.

— Is dat waar, mijnheer ? vroeg zij. Mijn kind zou dus markies en millionair zijn ?

— Zonder eenigen twijfel ! Als gij slechts de bewijzen kunt overleggen dat gij in Australië wettig met Markies Paul gehuwd zijt.

De jonge vrouw liep haastig naar de kast toe, waaruit zij de portretten had genomen en trok een tweede lade open.

Haar vingers doorzochten haastig den inhoud van een groote cartonnen doos, die zij eruit had genomen.

Plotseling slaakte zij een doordringenden gil, en greep zich met sidderende hand naar het hoofd.

Haar donkere oogen kregen een waanzinnige uitdrukking !

— Gestolen ! gilde zij.

— Ik was er al bang voor ! mompelde Raffles.

Madeleine was als wezenloos op een stoel neergevallen.

Raffles haalde een klein houten doosje uit zijn vestzak, waaruit hij een fleschje nam, dat hij ontkurkte.

Hij liet de ongelukkige bedrogen vrouw aan den inhoud ruiken en dadelijk deed zich de kalmeerende invloed van het geneesmiddel gelden.

Raffles legde zijn groote blanke hand op den teederen schouder van de beroofde moeder en zeide op hartelijken toon :

— Mevrouw, ik smeek u, er geen seconde aan te twifelen, dat ik onmiddellijk geloof, ook zonder dat gij mij die papieren liet zien!

De jonge man in den hoek van het vertrek keek Raffles met een dankbaren blik aan, terwijl hij met moeite een ruwen snik onderdrukte.

— Maar het spreekt van zelf, zoo vervolgde Raffles, dat de autoriteiten in Saint Brie daarmee geen genoegen zouden nemen. Het zijn strenge mannen van de wet en zij hebben slechts te maken met wat zwart op wit staat. Welnu, mevrouw, onze taak wordt thans een weinig moeilijker, wij zullen niet alleen uw kind, maar ook de uw ontstolen huwelijksbewijzen moeten terugvinden. Als wij die niet hebben, zal men u daarginds natuurlijk eenvoudig als een oplichtster beschouwen!

Madeleine greep de hand van Raffles, terwijl zij hem met innige dankbaarheid in haar bruine oogen aanzag.

— Maar zeg mij toch eens, mijnheer, zeide zij toen op zachten toon, wat u toch wel bewegen kan zooveel aandacht te besteden aan 'n vrouw, die gij nooit van uw leven gezien hebt.

— Ik was een goed vriend van den grootvader van uw kind, mevrouw! antwoordde Raffles eenvoudig. Laat die reden u voldoende zijn — en als gij er geen genoegen mede neemt, schrijf dan mijn hulp maar toe aan mijn lust op avonturen en mijn ondernemingsgeest.

Hij stond op en knoopte zijn handschoenen dicht.

— Nu heb ik u nog slechts te vragen, mevrouw, op welke wijze gij thans wel in uw onderhoud voorziet. Ik verzoek u deze vraag niet euvel te duiden.

— Ik ben violiste, mijnheer, en ik verdien een schamel stuk brood met het spelen in café's, waar muziek gemaakt wordt.

Zij wees op den jongen man en voegde er aan toe:

— Mijn vriend Dick Morley is een voortreffelijk pianist en wij beiden spelen duo's in het café „De Gouden Ster”!

Raffles zweeg.

Een onbeschrijfelijk schrijnend gevoel van medelijden deed zijn hart ineenkrimpen.

Hier zat hij tegenover een jonge vrouw, die zich in weelde zou kunnen baden en die op zulk een harde wijze door het leven was aangegrepen en gedwongen om met zwaar, slopend werk, het brood voor haar en haar kind te verdienen.

— Gij zijt dus pianist, mijnheer? zoo wendde hij zich op vriendelijken toon tot den jongen man, die al dien tijd zwijgend had toegelusterd.

— Ja, mijnheer, maar ik heb het helaas niet

zoover kunnen brengen als ik wel gewild had. Ik ben op het conservatoir te Brussel geweest, en ik hoopte er mijn studiën te voltooien, maar toen stierf mijn vader met achterlating van een grooten schuldenlast. Ik moest dien natuurlijk betalen en zoo was er geen sprake van, dat ik te Brussel kon blijven. Pond voor pond heb ik de schuld afbetaald, maar een talent ben ik niet geworden, zoo eindigde Dick Morley bitter.

— Ik heb nog wel tien minuten den tijd! zeide Raffles, daarginds zie ik een piano staan, zoudt gij wel zoo goed willen zijn mij iets voor te spelen?

De jonge man ging zwijgend en als met eenigen tegenzin voor het instrument zitten.

Hij sloeg het deksel op en legde de vingers op de reeds geel wordende toetsen.

Toen begon hij te fantaseeren.

Het leek op geen enkele bekende melodie — het was als de klacht van een gepijnigd hart, de hartstochtelijke kreet van een ziel in nood!

Charles voelde hoe hij bleek werd en hoe de tranen brandend over zijn wangen drupten.

Wat Raffles betreft, hij had de kin in de hand verborgen en luisterde zooals hij wellicht zijn geheele leven nog niet naar muziek had geluisterd...

Een kwartier achtereen klaagde en zong het oude instrument, beurt om beurt.

Toen eindigde de jonge kunstenaar zijn improvisatie met een rauwen disonant, klapte het instrument dicht en ging voor het raam staan, waardoor hij zwijgend naar beneden op straat keek.

Raffles stond op en ging achter hem staan; hij legde hem beide handen op de schouders en zeide op diep bedroefden toon:

— Gij zijt een groot, een zeer groot kunstenaar, Dick Morley!

— Niet waar, mijnheer, riep de jonge vrouw vol geestdrift uit. Dat heb ik Dick zoo dikwijls gezegd, maar hij wil het nooit gelooven!

— En meent gij werkelijk, dat gij het recht hebt, dat talent te laten beschimmelen en verdorren in den rook van ordinaire café's? riep Raffles verontwaardigd uit.

— Ik kan niet anders, mijnheer! antwoordde de jonge man op doffen toon, of misschien kan ik wel anders... maar ik wil niet.

Hij had zich omgewend en keek Raffles vol in het gezicht.

En in een oogwenk had Raffles begrepen, wat er omging in de ziel van den jongen man.

Hij greep de hand van Dick Morley en drukte die zwijgend.

Daarop wendde hij zich weder tot Madeleine en zeide:

— Markiezin, het spreekt van zelf, dat wij

hier snel moeten handelen, willen wij niet achter het net visschen! Wilt gij alles aan mij overlaten? — Ik weet wel, dat ik u veel vraag, want gij kent mij in het geheel niet, maar ik geef u de verzekering, dat gij mij ten volle kunt vertrouwen.

Met een eenvoudig gebaar stak de jonge vrouw Raffles de hand toe.

— Gij kunt alles doen, wat gij goed acht, mijnheer! Nu ik weet wat men met mijn kind voorheeft, is mij reeds een groote last van het hart gevallen!

— Het is dunkt mij wel te raden, wat men met uw kleinen Jacques wil doen, zeide Raffles. Om te beginnen zullen de ontvoerders het kind ergens verbergen, zij zullen vervolgens een medeplichtige van uw trouwpapieren voorzien, ergens een kind van zes jaar opduikelen en dezen uitgeven voor de vrouw van Paul d'Audry en zijn eenig kind.

— Maar waar zouden zij mijn jongen heen gestuurd hebben?

— Vermoedelijk naar Frankrijk!

— En wilt gij daar dan heen gaan?

— Nog vanmiddag, mevrouw! Mijn vriend — hij wees op Charles Brand — zal mij vergezellen en ik ben er zeker van, dat wij de schurken nog bijtijds zullen kunnen ontmaskeren. Maar nu zou ik u nog willen vragen, hoe het mogelijk is, dat de ellendelingen er achter zijn gekomen, dat Paul d'Audry en markies Tregasteaux een en dezelfde persoon zijn.

— Dat is mij ook nog een raadsel, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw.

— Nu, wij zullen er niet langer over nadenken! zeide Raffles. De tijd dringt en er moet gehandeld worden. Mijnheer Dick Morley, één woord!

Hij maakte een hoffelijke buiging voor de jonge vrouw, die haastig zijn hand greep en die hartstochtelijk drukte.

— Neen, mevrouw! zeide Raffles, ik zal uw dankbetuigingen niet aanvaarden, voordat ik uw kleinen Jacques veilig in uw armen terug heb gevoerd.

Zwijgend verliet hij het vertrek door Charles en Morley gevolgd.

— Mijn waarde heer Morley, gij zult wel begrepen hebben, dat een vrouw als de markiezin de Tregasteaux niet kan blijven leven als nu, wees zoo goed dit geld voor haar te beheeren! Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en overhandigde den jongen man een pakje bankbiljetten, hetwelk deze zwijgend aannam.

— Ja, Madeleine heeft veel gewonnen! zeide

de jonge pianist op heeschen toon, maar ik geloof, dat ik nu juist alles verloren heb!

Hij wendde zich haastig om, misschien om de tranen te verbergen, die in zijn oogen opwelden, en was het volgend oogenblik het vertrek weer binnengetreden.

— Zeg dat niet, mijnheer Dick Morley, zeide Raffles op bemoedigenden toon, terwijl hij den jongen man de hand toestak.

Daarop daalde hij, door Charles gevolgd, de trap af, maar zij hadden de huisdeur nog niet bereikt, toen zij achter zich gestommel hoorden van schreden die snel de trap afkwamen.

Verwonderd stonden zij stil.

Het volgende oogenblik stond Dick Morley voor hen.

Zijn gelaat was zeer bleek en zijn lippen beefden toen hij de hand op Raffles' arm legde.

— Ik wilde u een verzoek doen, mijnheer! zeide hij op zachten, dringenden toon.

— Laat hooren, Dick Morley, vreest gij misschien, dat het geld niet zal toereiken, dat ik u zoeven gaf?

Een gloeiende blos steeg in het gelaat van den jongen pianist op, toen hij antwoordde:

— Dat is het niet, mijnheer — het is zelfs voor onze omstandigheden veel te veel! Neen, ik wilde u iets anders vragen, dat van veel meer gewicht is.

— Laat hooren!

— Ik smeed u, mij toe te staan, behulpzaam te zijn, bij het opsporen van het kind, ik zou u misschien van nut kunnen zijn. Bedenk dat ik den kleinen Jacques ken, en gij niet!

Raffles keek den jongen man zwijgend aan.

Hij begreep volkomen wat er in diens gemoed omging!

De jonge kunstenaar zou zijn leven hebben willen geven om de vrouw van dienst te zijn, die hij met zijn geheele hart liefhad en was najverig op de vreemdelingen die misschien geheel alleen aanspraak zouden maken op de dankbaarheid van de beroofde moeder.

— Kunt gij dan de markiezin de Tregasteaux alleen laten? vroeg hij langzaam, terwijl hij geen oog van Dick Morley afwendde.

— O, zeker, mijnheer! Ik heb hier een familielid wonen, een bejaarde tante, een zielsgoede vrouw, die haar gaarne zoolang onderdak zal geven.

— Zoudt gij de vermoeyenissen van onze reis kunnen doorstaan?

— Ik ben sterker dan gij misschien wel denkt! antwoordde de jonge man haastig. En ik zou de vermoeyenissen niet voelen.

Raffles scheen nog even na te denken en stak toen met een spontaan gebaar den jongen pia-

nist de hand toe.

— Ik aanvaard uw hulp zeer gaarne, mijnheer Morley, maar slechts op één voorwaarde.

— Noem ze mij, mijnheer, en ik beloof u bij voorbaat dat ik ze zal inwilligen.

— Gij moogt onder geen beding onderzoek doen naar mijn waren aard, en gij moogt zelfs niet naar mijn naam vragen!

— Ik beloof het u, mijnheer! zeide de jonge man, terwijl hij de hand van Raffles greep en die hartstochtelijk drukte.

— Dan zal ik uw hulp gaarne aannemen!

— Ik dank u daarvoor en gij kunt in leven en dood over mij beschikken.

— Wij vertrekken nu naar Londen en gij zult

waarschijnlijk nog een en ander in orde te maken hebben. Als ik mij niet vergis loopt er ongeveer ieder half uur een trein naar de hoofdstad. Gij zult u dus over twee uren bij ons kunnen voegen, nietwaar?

— Zeker Mylord!

Raffles had de deur geopend en stak den jongen man nogmaals de hand toe, wiens bedroefd gelaat reeds een geheele andere uitdrukking had aangenomen.

Tot aanstonds dan, zeide hij vriendelijk, wij gaan nog hedenavond naar Frankrijk.

— Tot straks, mylord!

De deur viel dicht.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK V.

OP HET SPOOR.

Raffles en Charles stapten in de auto, die zich nu letterlijk een weg moest banen door een dichte menigte, die de armoedige straat vulde.

Spoedig hadden zij het kleine stadje verlaten en stoven weder op den weg naar Londen voort.

Men zou het bijna voor een roman houden! zeide Raffles glimlachend, toen zij eenigen tijd gereden hadden.

— Je hebt gelijk! Het komt zeker niet iederen dag voor dat een violiste in een klein café'tje, markiezin wordt met eenige millioenen francs vermogen.

— Ja, maar zoover zijn wij nu nog niet! merkte Raffles ernstig op. Als wij die papieren niet terug kunnen krijgen, is er geen sprake van, dat Madeleine de Tregasteaux in het bezit komt van het vermogen en het landgoed en nog veel minder van den titel.

— Maar met welk doel zouden de schurken dan toch wel het kind ontvoerd hebben?

— Dat lijkt mij nog al duidelijk! Ten eerste was dat kind een levend bewijs, daar het waarschijnlijk sprekend op zijn vader zal gelijken en ten tweede hebben de ellendelingen, door het

kind te ontvoeren, de moeder als het ware in hun macht! Zij kunnen haar nu bijvoorbeeld als de boel spaak loopt, het mes op de keel zetten en haar dwingen een of ander stuk te teekenen.

— Eén ding is mij nog niet recht duidelijk!

— Zeg eens op!

— Hoe zijn de schurken er achter gekomen, dat zij juist de vrouw was van Markies Paul de Tregasteaux, die immers nooit zijn waren naam heeft genoemd?

— Dat weet ik ook nog niet! antwoordde Raffles peinzend. In ieder geval moet het geheim zijn uitgelekt — maar hoe, dat doet er eigenlijk minder toe. De hoofdzaak is, dat we de schurken in handen krijgen voor het te laat is, en de autoriteiten te Saint Brie het fortuin en den titel hebben doen uitreiken aan de heeren zwendelaars, die misschien al reeds in Frankrijk zijn.

— Maar daar valt mij iets in! Waarom telefoneeren wij eigenlijk niet naar Saint-Brie?

— Dat zou ons weinig helpen! Niet wij hebben de papieren, maar zij! En een notaris gaat nu eenmaal uitsluitend af op gedrukte stukken! Wij kunnen van hieruit gemakkelijk beweren, dat zij gestolen zijn, maar dat moeten wij dan toch weer bewijzen, vooral omdat zij het kind hebben!

— Voor die redeneering valt veel te zeggen, hernam Charles. Het zal dan wel het beste zijn, dat we de schurken in handen krijgen.

— Zonder eenigen twijfel!

Zij hadden nu Londen bijna bereikt en een half uur later stond de auto voor de villa in Cromweelstreet stil.

De twee vrienden gingen het huis binnen, terwijl Henderson de auto naar de garage bracht.

Raffles en Charles begaven zich onmiddellijk in hun slaapkamer, en begonnen daar in allerijl hun koffers te pakken.

Ook nu werden voor alle zekerheid eenige pruiken en vermommingen bij de bagage gevoegd, daar het niet zeker was, of zij Parijs wel zouden aandoen waar de Groote Onbekende, evenals in de meeste groote hoofdsteden van Europa, een huis bezat, waar zich een groote voorraad van dergelijke vermommingen bevond.

Toen zij met het pakken gereed waren liet Raffles Henderson bij zich komen.

— Luister eens goed, Henderson, zeide hij toen de chauffeur was binnengetreden, wij gaan eenige zeer drukke dagen tegemoet!

— Zooveel te beter, mylord! zeide de chauffeur verheugd.

— Wij gaan aanstonds weder naar Frankrijk!

— En neemt gij mij nu mede, mylord? riep Henderson opgetogen uit.

— Ja, want ik heb een man met krachtige vuisten en met scherpe oogen noodig. Zoodra wij hier het middagmaal gebruikt hebben, breng je ons met de auto naar Dover. Ik heb den wagen reeds telegrafisch als bagage opgegeven.

— Ja! Gij moet ons dwars door Frankrijk tot in de Vogezen brengen!

— Is het een gevaarlijke onderneming, mylord?

— Dat gaat nog al! Wij kunnen evengoed met een geheele bende, als met drie of vier man te doen hebben! Maar zij zullen van gevaarlijken aard zijn! Reken er maar op!

— Zooveel te beter, mylord! Men legt er geen eer mee in als men met kostschoolmeisjes moet vechten.

— Ga dan nu maar, maak je snelste en grootste auto gereed, zorg voor benzinevoorraad en wapen je!

Henderson vertrok.

Hij had wel willen dansen van vreugde nu hij weer eens aan een der avonturen van zijn meester mocht deelnemen!

Intusschen traden de beide vrienden de eetzaal binnen, waar Gaston het middagmaal reeds had opgediend!

Op hetzelfde oogenblik werd er gebeld.

Gaston trad binnen.

— Wat is er, Gaston? vroeg Raffles.

— Daar is een heer, die u verlangt te spreken. Hij zegt, dat u hem verwacht.

— Heeft hij zijn naam niet genoemd?

— Hij heet Dick Morley!

— Laat hem onmiddellijk binnenkomen!

— Maar hij is in reiscostuum, mylord! zeide de oude bediende, die verbazend aan de vormen gehecht was.

— Dat doet er niet toe, Gaston! hernam Raffles lachend, die heer komt voor een zeer ernstige zaak.

Gaston haalde onmerkbaar de schouders op over deze inbreuk op de etiquette en liet even later den jongen pianist binnen.

Dick Morley was geheel voor de reis gekleed in een bruin geruit pak; hij had een klein valies in de hand.

Raffles stond dadelijk op en trad den jongen man met uitgestoken handen tegemoet.

— Hebt gij reeds gedineerd, mijn waarde Dick?

— Neen, mylord!

— Dan komt gij juist op tijd. Weest zoo goed aan onzen disch plaats te nemen.

De jonge man ging aarzelend zitten.

Hij wierp een verbaasden blik op de rijkversierde tafel, het prachtige kristal en het zware zilverwerk, dat op het damasten tafellaken

prijkte.

Een dergelijke weelde had hij zeker zijn geheele leven nog niet gezien.

Zoodra Gaston, geholpen door Henderson, het middagmaal had opgediend, begon Raffles te spreken, om de verlegenheid van den jongen kunstenaar te verdrijven...

— Gij moet mij eens zeggen, Dick Morley, zoo begon hij, of gij ook eenige verdenking jegens iemand koestert. Het spreekt namelijk vanzelf, dat er iemand moet bestaan, die op de hoogte was van den waren aard van Paul de Tregasteaux.

De jonge man boog het hoofd en scheen ingespannen na te denken.

Toen hief hij het met een ruk weder op en zijn oogen begonnen te schitteren.

— In Sydney heeft Paul eens bezoek gekregen van een man, die pas uit Europa was overgekomen. ik meen mij te herinneren, dat mijn vriend zeer verschrokken was, toen hij dien man zag! Zij spraken Fransch met elkander! De vreemdeling bleef echter maar kort, want hij moest het binnenland in. Nu ge dat onderwerp aanroert, wordt de herinnering aan dat alles weder in mij levendig. Ik geloof dat Paul zeer was opgelucht, toen de bezoeker weder vertrok.

— Ei, ei! zeide Raffles. Nu, het dunkt mij niet moeilijk te raden te zijn, wie die bezoeker geweest is — zeer waarschijnlijk een vriend uit zijn jeugd uit Saint Brie, die het toeval op zijn weg voerde en die natuurlijk zijn waren naam kende — den naam dien hij tot dusverre steeds voor zijn vrouw verborgen had gehouden.

— Maar dat is zeer waarschijnlijk, mylord! riep de jonge man uit.

— Hoe zag die bezoeker er ongeveer uit? vroeg Raffles.

— Hij was zeer blond, zooals de Franschen uit het Noorden wel eens meer zijn. Hij had een haviksneus en kleine oogen van een bijzondere, zeer lichtgrijze kleur. Hij was buitengewoon rijzig van gestalte en daarbij zeer mager.

— Uw persoonsbeschrijving is zeer duidelijk! zeide Raffles, ik zie hem als 't ware voor mij. Maar zeg mij eens — gij spraakt daareven van uw vriend Paul! Gij hebt hem dus nog vrij lang gekend?

— Zeker, mylord! Bijna van het oogenblik af, dat hij te Melbourne voet aan wal zette. Hij was een vreemdeling in het land, waar ik reeds twee jaren vertoefde, om te trachten er mijn fortuin te maken — wat mij niet gelukt is, zooals gij ziet! voegde hij er op bitteren toon aan toe.

— Gij kwaamt dus veel bij hem en zijn vrouw? ging Raffles voort.

— Bijna iederen dag! antwoordde Dick Morley, terwijl weder een vlammend rood in zijn wangen opsteeg.

Raffles wierp zijn jongen bezoeker een snellen blik toe en vormde als in gedachten allerlei figuren met behulp van het brood, dat naast zijn bord lag.

— De kleine Jacques is dus in Australië geboren? vroeg de Grootte Onbekende weder.

— Ja, ongeveer acht maanden nadat Paul en zijn jonge vrouw te Sydney aankwamen. Zij hadden zich nog te Melbourne laten trouwen!

— En gij zijt dus, nadat Paul de Tregasteaux overleden was, met zijn vrouw naar Europa teruggekeerd?

— Zij wilde terug, mylord, en het was dus mijn plicht, haar bij te staan!

— Waarom is zij niet naar Frankrijk teruggekeerd?

— Ik geloof, dat zij nog steeds niet durfde. Gij moet bedenken, dat zij er om zoo te zeggen geen tehuis meer had!

Raffles schudde langzaam zijn hoofd.

Hij begon nu geleidelijk een beter inzicht te krijgen in het edel karakter van den man die tegenover hem zat en die bijna zes jaren lang de vrouw had liefgehad, die aan zijn besten vriend toebehoorde en die nu twee jaren lang lief en leed met haar gedeeld had en die als het ware een tweede vader voor haar kind was geworden, ofschoon hij haar nooit een woord van liefde had durven zeggen.

Hij wachtte zich echter wel op deze teedere gevoelens ook maar te zinspelen en bracht het gesprek spoedig op iets anders.

De maaltijd verliep onder druk gepraat en Raffles en Charles wisten, de eene door zijn menschkundige opmerkingen, de tweede door zijn vroolijke invallen, de neerslachtigheid van den jongen kunstenaar te verdrijven.

Juist op het afgesproken uur reed de auto voor.

De bagage werd ingeladen en het laatste droeg Henderson een paar langwerpige lederen kisten in de auto, die de geweren van z'n meester en van Charles Brand bevatten.

— Kunt gij omgaan met een vuurwapen, Dick Morley? vroeg Raffles den jongen man voor zij zouden instappen.

— — Ik geloof van wel, mylord! antwoordde deze glimlachend. Ik heb in Australië een paar jaar in het binnenland moeten wonen, en ik kan u de verzekering geven, dat men het daar niet ver zou brengen, als men niet uitstekend met revolver en geweer weet om te gaan.

— Zooveel te beter! Ik begin langzamerhand te gelooven, dat wij in u een uitstekend helper hebben gevonden! zeide Raffles, terwijl hij den jongen kunstenaar op den schouder klopte, die bij deze lofspraak van genoeg bloosde.

Het volgende oogenblik waren allen in de reusachtige auto gestapt die van ongeduld scheen te trillen.

Raffles en Charles Brand wuifden Gaston, die aan de deur was blijven staan, een vriendelijk vaarwel toe en de wagen vloog vooruit.

Spoedig hadden de reizigers Londen achter zich gelaten en de auto stormde nu in volle vaart den donkeren weg naar Dover op, die echter over een grooten afstand daghelder verlicht werd door de groote zoeklichten van den kolossalen renwagen.

— Ik wilde wel een opmerking maken! zeide Charles Brand, nadat zij eenigen tijd gereden hadden.

— Laat maar eens hooren, zeide Raffles. Hoe meer wij over de zaak spreken, hoe meer kans er bestaat, dat ons een of ander plan invalt.

— Welnu dan — is het niet denkbaar, dat de ontvoerdere van het kind nog steeds in Engeland zijn?

— Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk voor! hernam Raffles. Bedenk, dat zij slechts zullen slagen, als zij den grootsten spoed maken!

— Ik ben het met mylord eens, merkte Dick Morley nu bescheiden op, naar mijn meening zijn zij met het kind dadelijk het Kanaal overgestoken, al was het maar om het in veiligheid te brengen.

— Maar dan bestaat er veel kans, dat wij te laat komen! riep Charles uit.

— Dat hoop, en dat geloof ik niet, zeide Raffles. Je moet niet vergeten, dat hun onderneming tamelijk ingewikkeld is, en dat zij maar niet zoo eensklaps een vrouw kunnen vinden, die in staat is de rol van de gewaande markiezin naar behooren te spelen.

— Maar nu heb ik nog een tweede opmerking, zeide Charles en die zul je misschien niet zoo spoedig kunnen weerleggen.

— Zeg maar op, zeide Raffles kalm; wij kunnen het in ieder geval probeeren.

— Welnu dan — het is zes of zeven jaar geleden, dat de jonge Paul de Tregasteaux met Madeleine Naudin vertrok. Weliswaar woonde zij in een ander stadje, maar de kans is niettemin groot, dat de bewoners van Saint Brie, waar natuurlijk ieder klein kind de leden van het geslacht der Tregasteaux kende, eveneens het jonge meisje gekend heeft!

Wel, die tegenwerping is niet geheel en al van redelijkheid ontbloot! zeide Raffles op zijn gewonen bedaarden toon. Maar ik geloof toch

niet, dat de bedriegers zich daardoor zullen laten weerhouden. De jonge vrouw die voor de weduwe van Paul de Tregasteaux moet ageeren, zal eenvoudig zeggen, dat hij het jonge meisje binnen enkele maanden in den steek had gelaten en zich vervolgens met haar in den echt had begeven.

— Dat kan zij doen, hernam Charles lachend, maar als ze dat doet, dan legt ze meteen getuigenis af van een brutaliteit, die niet van deze wereld is!

— Zeg dat niet, merkte nu Dick Morley glimlachend op. Gij zult natuurlijk „De kleine Lord” wel eens gelezen hebben! Welnu, de vrouw, die zich voor de moeder van den kleinen lord Foundleroy uitgaf, beweerde juist hetzelfde!

— Nu, dan heb ik niets meer te zeggen! kwam Charles lachend.

Intusschen stormde de auto als een reusachtige bromvlieg in pijlsnelle vaart over den verlaten weg.

Het was zeer koud en de reizigers hadden zich diep in hun bontmantels gehuld.

Een half uur voor het vertrek van de boot, bereikte de auto Dover.

De groote wagen werd met behulp van een reusachtige lier aan boord van het vertrekkende schip geheschen en stond spoedig op het dek van het reusachtige schip.

Er bevonden zich slechts weinig reizigers aan boord en van die weinigen kreeg men gedurende den geheelen overtocht zoo goed als niets te zien.

Nauwelijks had het schip de ankers gelicht, of Raffles, die niet wist wat stilzitten was, riep een van de hofmeesters, dien hij een flinke fooi in de hand drukte.

— Heb je een goed geheugen, hofmeester? vroeg hij hem.

— Ik heb niet te klagen, mijnheer! antwoordde de man verwonderd.

— Je kunt je dus goed de gezichten herinneren van de passagiers, die met de boot het Kanaal oversteken?

— Dat gaat vrijwel, mijnheer! Ten minste in dezen tijd van het jaar, als er maar weinig omgaat en wij soms niet meer dan 12 à 20 passagiers aan boord hebben.

— Hoe dikwijls steek je per dag over?

— Nooit meer dan tweemaal heen en tweemaal terug, mijnheer!

— Zeg mij eens, of je dan den eersten keer vandaag onder je passagiers niet een of twee, misschien wel drie mannen hebt gehad, met een klein kereltje bij zich...

— Dat er zoo uit zag, viel Dick Morley den spreker plotseling in de rede, terwijl hij de

hand in zijn binnenzak stak en daar een portefeuille uithaalde, die hij snel opende, om er het portret van den kleinen Jacques de Tregasteaux uit te halen.

— Hebt gij een portret van den kleinen vent bij u ? riep Raffles verheugd uit. Maar dat is uitstekend en hoe dom van mij, dat ik daar niet eerder naar gevraagd heb.

De hofmeester had intusschen het portret van den kleinen knaap aandachtig bekeken.

Na eenige oogeblikken gaf hij het hoofdschuddend terug.

— Dat kereltje is zeker niet onder mijn passagiers van vanmorgen geweest, zeide hij.

De drie reizigers keken elkander teleurgesteld aan.

— Maar wacht eens, riep nu de hofmeester plotseling uit. Daar valt mij iets te binnen. Toen ik vanmiddag weder uit Calais zou terugkeeren, met deze boot, sprak ik in het kantoor van de maatschappij een van mijn collega's, die met een boot voor deze uit Dover was vertrokken en deze deelde mij mede, dat hij een paar malen een troepje van drie mannen gezien had, dat een knaapje bij zich had, dat bijna aan één stuk door erbarmelijk hilde. Mijn collega had het al zonderling gevonden, dat volstrekt geen vrouw zich bij het troepje reizigers scheen te bevinden en verder had hij geen acht op hen geslagen.

Raffles onderdrukte met moeite een kreet van voldoening, terwijl de jonge kunstenaar de woorden wel uit den mond van den spreker scheen te willen rukken.

— Meer weet gij niet ? vroeg hij op heeschen toon.

— Neen, mijnheer ! Dat is alles wat ik weet, hernam de hofmeester.

— Wanneer is die boot uit Dover vertrokken ?

— Van morgen om negen uur, mijnheer.

— Zij zouden ons dus precies een etmaal voor zijn ! mompelde Raffles in zich zelf. Het is veel, maar het is gelukkig niet té veel !

Daarop richtte hij zich weder tot den hofmeester en zeide op vriendelijken toon :

— Ik dank je, goede vriend, je inlichting is ons misschien van meer nut dan je wel denkt. Zeg mij nu nog slechts, of die collega van je nog te Calais zal zijn, als wij er aan komen.

— Dat denk ik niet, mijnheer ! Hij doet, evenals ik, twee reizen en voor zoover ik weet, komt hij met de volgende boot, die twee uur na deze uit Dover vertrekt.

Daarop maakte de man een lichte buiging en begaf zich weer naar zijn werk.

Raffles ging Henderson opzoeken.

— Je hebt toch gedaan, wat ik gezegd heb, Henderson en zooveel mogelijk benzine geladen ?

— Natuurlijk, mylord ! Wij kunnen minstens acht uren afleggen, voor het reservoir moet bijgevuld worden.

— Mooi zoo !

— Wij reizen dus niet met den trein verder, mylord ?

— Daar is geen denken aan, Henderson ! De trein gaat ons veel te langzaam !

— Bravo mylord ! Dat is een kolfje naar mijn hand ! riep de chauffeur opgewonden uit. Wij moeten dus zeker den trein inhalen ?

— Inhalen niet alleen, Henderson, maar voorbijrijden.

— Uitstekend, mylord. Wij hebben een wagen medegenomen, waarmede wij, als gij dat wilt, honderd dertig kilometer per uur kunnen afleggen.

— Zooveel te beter, Henderson, want heel veel langzamer zullen wij ook niet kunnen rijden !

— Kijk de politie streng toe in Frankrijk, mylord, als ik vragen mag ?

— Dat doet zij, Henderson, maar daaraan zul je je toch zeker niet storen ?

Raffles ging weder lachend naar zijn beide reisgezellen terug.

Om tien uur in den avond legde de boot aan de pier te Calais aan.

Zij ontscheepten zich spoedig, en door op handige wijze met eenige goudstukken te werken, verkreeg Raffles, dat zijn auto het eerste werd uitgeladen.

Nog geen kwartier later zaten de drie reizigers opnieuw warm ingepakt in de auto en begon de tocht door het noordelijk gedeelte van Frankrijk welks schoonheden zij thans echter niet konden genieten.

Met angstwekkende vaart, die den jongen kunstenaar soms met een onwillekeurig gebaar aan den rand van het portier deed grijpen, stormde de renwagen langs de breede Fransche wegen, over Saint Omer, Béthune, Atrecht, Bapaume, Saint Quentin, en Lahon op Reims af, welke bisschopstad zij reeds om 1 uur in den nacht bereikten, zoodat zij met een fabelachtige snelheid van gemiddeld honderd vijftien kilometer per uur hadden gereden !

Midden op het prachtige marktplein, voor de wereldberoemde kathedraal, liet Raffles de auto stilhouden.

— Nu moeten wij eigenlijk eens krijgsraad beleggen, mijn vrienden, zeide de Grootte Onbekende. Het is nu één uur in den nacht en wij behooren nu te slapen !

— Wat mij betreft, mylord, merkte de jonge kunstenaar haastig op, ik heb volstrekt geen slaap en als het noodig is, wil ik wel onmiddellijk verder gaan.

— Maar dan zult gij morgen uitgeput zijn, Dick ! riep Raffles uit, vol bewondering voor de hardnekkigheid waarmede de vriend van Madeleine de Tregasteaux zijn doel vervolgde.

— Dat doet er niets toe, mylord ! hernam Dick Morley, als wij Jacques slechts terugvinden.

— Maar Henderson zal zeer vermoed zijn van dezen snellen rit van drie uren achtereen.

— Ik heb alleen een weinig kramp in de armen, mylord, merkte Henderson op, en dat is alles, als gij het wenscht wil ik met genoegenden geheelen nacht doorrijden tot wij de grens bereikt hebben.

— Dat zouden nogmaals minstens drie uren zijn, mijn waarde Henderson, merkte Raffles op.

— En zouden wij dan in . . . het stadje zijn, dat gij mij genoemd hebt, mylord ? riep Henderson.

— In Saint-Brie — ja, Henderson !

Zonder een woord te zeggen ging Henderson kalm weder achter het stuurwiel zitten.

— Als de heeren dan maar willen instappen, zeide hij. Daartegen viel weinig in te brengen.

Ondanks den ernst van den toestand barstten de drie mannen in lachen uit, en stapten weder in de auto.

— Hoe staat het met de benzine, Henderson ? vroeg Raffles nog, voor hij het portier dichtklapte.

— Er is nog voor vier uren, mylord.

— Ken je den weg ?

— Tot Nancy, mylord !

— Stop dan in die stad, dan zal ik het stuurwiel overnemen.

Het portier klapte toe en de rit begon weder, maar niet nadat de reizigers zich allen verstrekt hadden met den inhoud van een kleine pic-nicmand, die zij met levensmiddelen gevuld, hadden medegenomen.

Weer begon de snelle tocht zonder ophouden, over de breede landwegen en de uitstekende automobieleroutes, waarvoor de noordelijke de-

partementen van Frankrijk terecht beroemd zijn.

Een half uur later stormde de auto door het dorp Suipe, vervolgens over Saint Michel en Commerce, om tenslotte omstreeks drie uur in den nacht, de vesting Nancy te bereiken.

Weder stopte de auto en de drie reizigers, die weinig gepraat hadden, en zoo goed en zoo kwaad als het ging, geslapen hadden, stapten opnieuw uit, om hun verstijfde ledematen weder eenige beweging te gunnen.

Henderson kwam van zijn zetel.

De waarheid gebied te erkennen, dat de arme kerel half bevroren was.

Hij deed voorzichtig eenige passen, alsof hij op eieren liep en zeide met een benepen gezicht :

— Het is toch langer dan ik dacht, mylord.

— Ik heb je wel gewaarschuwd, Henderson, zeide Raffles, die niet dan met moeite zijn ernst bewaarde. Nu ga je in den wagen zitten en tracht wat te slapen.

— Mag ik eerst eens onderzoeken, of mijn teenen nog wel bruikbaar zijn, mylord ?

— Ga je gang, brave Henderson, maar neem dan eerst wat uit deze flesch cognac, dat zal je onderzoek vergemakkelijken !

De aluminium drinkbekers werden te voorschijn gehaald en spoedig verwarmden de reizigers zich met eenige teugen uitstekende cognac, naast de auto staande, waarvan zij voorzichtigheidshalve en om zoo min mogelijk opzien te baren, de sterke zoeklichten gedoofd hadden.

— Zijn wij nu nog ver van Saint Brie, mylord ? vroeg Henderson.

— Hoogstens nog een uur ! antwoordde Raffles.

Nadat de reizigers zich met een hartigen teug verwarmd hadden, stegen zij weder in den wagen en juist reed deze weg, toen een agent van politie kwam toelopen, wat dit oponthoud midden in den nacht, op het marktplein te beduiden had.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Roekt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK VI

ONTMASKERD.

Een uur later was het dorp Saint Brie bereikt.

Het was nu omstreeks zes uur in den morgen, en in het oosten begon het reeds te dagen.

Zij reden naar hetzelfde hotel dat Raffles eenige dagen terug eenigszins overhaast verlaten had, tot groote spijt van den logementhouder, belde den nachtportier op, stalde de auto en waren allen een kwartier later in diepe rust verzonken, die zij wel behoeften na hun inspannende reis.

Zooals gewoonlijk was Raffles den volgenden morgen het eerst op de been.

Reeds om tien uur liep hij door het hotel, in de hoop inlichtingen te ontvangen, die hem van nut zouden kunnen zijn.

Het eerst sprak hij den oberkellner aan, die dezen deftigen titel alleen hierom voerde, wijl hij de eenige kellner in het logement, en dus ook inderdaad de eerste was!

— Zijn hier veel reizigers geweest na mijn vertrek, verleden week? vroeg hij.

— Niet zeer veel, mylord! De tijd van het jaar is er niet voor. Maar laat mij eens kijken — gisteren is hier toch een clubje reizigers geweest, Mylord, en nog wel een zeer deftig clubje.

— Wie dan? vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

— Niemand minder dan de weduwe van mijnheer Paul, — u weet wel, van het kasteel daarginds.

— Wat zeg je daar? riep Raffles met geveinsde verbazing uit. Heeft de advertentie, die ik in de bladen gelezen heb, dan toch eindelijk doel getroffen?

— Dat schijnt wel zoo, Mylord!

— En wie waren dan in gezelschap van de markiezin?

— Twee broers van haar, een neef en haar kind.

— Wel, wel, dat is merkwaardig! riep Raffles uit. Kendet gij de jonge weduwe hier in het dorp?

— Wel neen, Mylord, niemand had haar hier ooit gezien. Zij was uit een andere stad heb ik hooren vertellen, en de jonge markies ging haar daar vaak bezoeken als hij te paard of met de automobiel uitreed. Men zegt dat zijn vader erg tegen het huwelijk gekant was, en dat hij haar daarom nooit heeft durven hier brengen.

— Zoo, zoo! Dus zij hebben hier den nacht doorgebracht?

— Ja, Mylord! Zij kwamen zeer laat aan, om een uur of een in den nacht gisteren. En na te hebben ontbeten hebben zij mij naar een notaris gevraagd en daarop een jongetje van het dorp medegenomen om hen den weg naar het kasteel te wijzen.

— Nu, zeide Raffles, dan kan de jonge weduwe van den markies van geluk spreken!

— En haar zontje ook, Mylord! Ofschoon ik niet geloof dat het ventje er heel veel plezier van zal hebben voorloopig! Hij zag er erg bleekjes en betrokken uit, net alsof hij ergens voor bevreesd was!

— Zeker de ongewoonte! zeide Raffles kortaf.

Hij knikte den oberkellner toe en verwijderde zich, terwijl hij in zich zelf bromde:

— Daar hoor ik in enkele minuten heel wat! De schurken zijn mij dus blijkbaar toch nog te vlug af geweest. Zij moeten dus dezen nacht reeds op het kasteel hebben doorgebracht. Maar als zij de papieren nog niet in handen van den notaris hebben gegeven, is misschien alles nog niet verloren! Wat de kleine Jacques betreft — de ellendelingen schijnen den armen jongen misschien door vreeselijke dreigementen bevreesd te hebben gemaakt. Het is hen slechts om een paar dagen te doen — zoodra hun het fortuin is uitgekeerd, zullen zij eenvoudig ergens anders gaan wonen, zoogenaamd omdat de herinnering aan deze plek, waar haar man geboren werd, zijn weduwe al te pijnlijk zal zijn — en ga hen dan maar eens zoeken!

Hij ging het Hotel weder binnē en vatte den oberkellner, die met een zwaar beladen blad in de hand liep, bij de mouw van zijn tamelijk versleten rok.

— Het dorp heeft waarschijnlijk niet veel notarissen, waarde vriend?

— Eén maar, Mylord, Maître Dubonnet. Hij was de notaris van het geslacht de Tregasteaux.

— Is hij op het oogenblik te Saint Brie?

— Wellicht is hij weder teruggekeerd, maar een paar dagen geleden moest hij voor familie-zaken naar Parijs. Ik meen dat hij heden weder thuis zou komen.

Raffles wachtte niet eens behoorlijk af tot de oberkellner had uitgesproken, maar wierp een vijf francstuk op het blad en snelde de trap op naar het vertrek, dat Charles met de jonge kunstenaar deelde.

Hij klopte op de deur.

Een slaperige stem vroeg:

— Wie is daar ?

— Ik ben het ! klonk de heldere stem van Raffles. Zijt gij beiden nog niet opgestaan ?

— Dick Morley is al op de been ! antwoordde Charles Brand door de gesloten deur. Maar ik ben om je de waarheid te zeggen, nog nauwelijks wakker. Is er iets nieuws ?

— Groot nieuws ! Hoe zij het hem geleverd hebben, weet ik niet, maar zij zijn er reeds.

Charles Brand bleek aan deze weinige woorden genoeg te hebben, om dadelijk klaar wakker te worden.

Raffles hoorde hem uit zijn bed springen en op zijn bloote voeten naar de deur snellen, die hij half opende.

Raffles keek in een verbaasd en verschrikt gezicht.

— Maar dan komen wij te laat ! fluisterde de jonge man.

— Dat is nog niet volstrekt noodig. Het toeval wilde dat de notaris van den ouden markies uitstedig was en waarschijnlijk pas vandaag terugkomt. Natuurlijk moet hij de zaken in orde maken en wordt er den bandieten geen franc uitbetaald, zonder zijn voorkennis en goedkeuring.

— Maar hij zal het fortuin stellig uitbetalen als hij de gestolen papieren en den jongen Jacques ziet, die sprekend op zijn vader moet lijken !

— Dat zal hij zeker ! antwoordde Raffles, en daarom zal ik je moeten verzoeken je spoedig in een ander gewaad aan mij te vertoonen dan dat waarin ik je nu aanschouw en je op een dramatisch conflict met de erfenisjagers voor te beroiden.

— Het gaat er dus op los ? riep een opgewekte stem uit de slaapkamer.

— Ja, Dick Morley, het gaat er op los ! En wel zeer spoedig. Wij gaan aanstonds naar het Kasteel toe, er is nu geen minuut meer te verliezen. Er blijft ons nu niets anders over, dan de schurken eenvoudig aan de kaak te stellen in tegenwoordigheid van den notaris.

— Dan ben ik tot uw dienst, Mylord ! zeide de jonge kunstenaar.

Dick kwam nu te voorschijn, terwijl hij bezig was zijn jas aan te trekken.

— Dan dring ik nogmaals op wat spoed aan, mijn waarde Charles, hernam Raffles, het ontbijt staat op je te wachten. Als je binnen een kwartier niet beneden in de eetzaal bent, zullen wij beiden de zaak zonder jouw moeten opknappen.

Dit dreigement deed zijn uitwerking niet missen.

Precies vijftien minuten later verscheen Charles gladgeschoren en met zijn rond meisjes-

gelaat gekleurd van opwinding, in de eetzaal.

Raffles en Dick, in een levendig gesprek verdiept, zaten hem daar reeds te wachten.

Naarmate hij een beter inzicht in het karakter van den jongen kunstenaar kreeg en diens buitengewone natuurlijke begaafdheden leerde waardeeren, begon de genegenheid van den Grooten Onbekende voor den miskenden kunstenaar, die zijn geheele leven gewijd had aan de vrouw, die zulk een groote plaats in zijn hart bekleedde, grooteren omvang aan te nemen.

En hij nam zich vast voor om, indien dit avontuur gunstig mocht afloopen, voor dezen veelbelovenden jongen man alles te doen wat in zijn macht stond, om hem vooruit te helpen op den weg, die hem stellig naar een schitterende toekomst zou voeren.

De drie reizigers deden het ontbijt alle eer aan.

Het dient gezegd, dat het geen Fransch ontbijt was, maar een dejeuner, hetwelk de hotelhouder ten gerieve zijner Engelsche gasten eenige uren vervroegd had.

— Er is toch wel aan Henderson gedacht ? vroeg Charles, nadat zij het maal geëindigd hadden.

— Die zal wel voor zich zelf gezorgd hebben ! merkte Raffles lakoniek op.

— Dat mag ik lijden, want ik ben ervan overtuigd, dat hij den kellner, die hem het kannetje chocolade en de paar beschuiten dorst aanbieden, welke men in Frankrijk met den naam van „ontbijt” vereert, de deur zou hebben uitgeworpen.

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt en trad de chauffeur in eigen persoon binnen.

— Heb je ontbeten, Henderson ? vroeg Raffles op vriendelijken toon.

— Neen, Mylord — en de oberkellner is naar het gasthuis om zich te laten verbinden ! antwoordde de reus op eenigszins benepen toon.

Charles barstte op het hooren van deze woorden in zulk een daverend gelach uit, dat de tranen hem over de wangen liepen.

Toen hij eindelijk weer spreken kon, stamelde hij :

— Heb ik het niet gezegd ?

— Wat heb je met dien armen oberkellner gedaan, Henderson ? vroeg Raffles op strengen toon.

— Mylord — die zwartrok kwam in mijn kamer met een klein kannetje chocolade en een paar beschuiten — en hij zei, dat dat mijn ontbijt was ! hakkelde de chauffeur, terwijl hij zijn meester schuw aankeek. Toen heb ik hem gezegd, dat hij een oude gek en een bedrieger was, ik heb hem bevolen dat hij mij een behoorlijk Engelsch ontbijt moest brengen met ham

en eieren, havermout, sardines en geroosterd brood, gebakken aardappelen en tong — en toen heb ik hem de deur uitgezet!

— Maar hoe kan de arme man dan gewond zijn? riep Raffles uit.

— Ik heb hem misschien wat te hard aangepakt, Mylord! stamelde de chauffeur, terwijl hij zijn meester bijna niet durfde aankijken.

Raffles schudde zwijgend het hoofd.

— Ik ben ontevreden over je, Henderson! zeide hij op ernstigen toon. Een man van jouw verbazende kracht mag die niet misbruiken tegenover een zwakkere partij, een oberkellner, die alwat op jaren komt! Schaam je wat! Houdt je nu gereed! Wij vertrekken over tien minuten!

De arme Henderson werd bloedrood van schaamte en ging met gebogen hoofd als een uit het water gehaalde hond de kamer uit.

Charles keek hem na, terwijl hij de hand op den mond moest drukken, om niet opnieuw in lachen uit te barsten.

En nu verscheen er ook een flauw glimlachje om de dunne lippen van Lord Lister.

— Hij is een beste, goede kerel — maar hij weet zelf niet hoe geweldig sterk hij is! zeide hij. Die aardigheid zal mij wel een paar goudstukken kosten, denk ik!

Tien minuten later verlieten de drie vrienden de eetzaal, om zich naar de auto te begeven, die op dat oogenblik juist voor de deur stilhield.

De oberkellner scheen zoeven van zijn uitstapje naar het gasthuis teruggekeerd te zijn.

Hij zag wat bleek en zijn neus was geheel verborgen onder een grooten witten doek.

— Mijn vriend! zeide Raffles terwijl hij op hem toestapte, ik moet je namens mijn chauffeur verontschuldiging brengen voor zijn hardhandigheid, hij meende het zoo kwaad niet en je had hem in een zwak punt aangetast — zijn maag! Zie daar een kleine schadeloosstelling, die je de pijn, hoop ik, spoedig zal doen vergeten.

Hij stak zijn hand in zijn vestzakje en haalde er een paar goudstukken uit, die hij den oberkellner in de hand wilde drukken.

Maar deze trad snel terug en maakte een afwerend gebaar!

— Dat hoeft volstrekt niet, Mylord! zeide hij verlegen. De chauffeur heeft mij al ruimschoots schadeloos gesteld. Hij heeft mij vijftig francs gegeven.

— Daar herken ik mijn Henderson weer aan! mompelde Raffles. Dat is zeker zijn gansche spaarpot, want hij geeft zijn geheele loon bijna steeds aan zijn oude moeder.

Hij knikte den oberkellner vriendelijk toe en

verliet het logement, gevolgd door zijn beide reisgezellen.

Henderson, die achter het stuurwiel zat, keek strak voor zich uit.

— Henderson! riep Raffles op bevelen toon.

Met een ruk ging het hoofd van den chauffeur op zij en de trouwe blauwe oogen staarden zijn meester aan.

— Het is in orde! riep Raffles lachend uit.

Dadelijk onderging het gelaat van den braven chauffeur een geheele verandering. Het was alsof de zon door een zware wolkenbank brak.

— Zijn de geweerstukken nog in de auto? vroeg Raffles voor hij instapte.

— Ik wist niet waar de reis nu heen ging, Mylord! En ik heb ze er voor alle veiligheid maar ingezet! antwoordde Henderson.

— Goed zoo!

— Zijn wij gewapend, heeren? zoo wendde hij zich op zachten toon tot zijn twee metgezellen.

— Ik kan het desnoods tegen een halve compagnie opnemen, Mylord! antwoordde Dick Morley glimlachend.

— En ik kan twaalf man aan met mijn beide revolvers! kwam Charles.

— Ingestapt dan en voorwaarts! Henderson volg dezen weg ongeveer een kwartier lang naar boven. Je komt dan aan een muur aan je linkerhand die je volgt tot het groote inrij-hek. Als het open staat rijdt je dadelijk door — is het dicht, dan bel je aan!

— Uitstekend, Mylord!

Het portier klapte dicht en de auto vloog voorwaarts.

Binnen den bepaalden tijd had de krachtige wagen den muur bereikt, en even later stond hij stil voor het prachtig bewerkte inrij-hek, hetwelk toegang gaf tot het groote park, in welke midden zich het eeuwenoude kasteel van het geslacht Tregasteaux verhief.

Het hek was gesloten.

— Rij den wagen een paar meter terug, Henderson, beval Raffles, terwijl hij zich over het portier heen boog. Men behoeft ons vanuit het kasteel nog niet te zien.

Henderson gehoorzaamde.

De wagen stond nu op den weg achter den hoogen muur en was nu vanuit de vensters van het kasteel onmogelijk te zien.

— Bel nu aan! beval Raffles.

Henderson steeg van den wagen en trok aan de zware koperen bel.

Het duurde wel vijf minuten voor er aan het eind van de groote laan de kleine figuur van een man verscheen, die langzaam naderde.

Eindelijk stond hij aan het hek.

— Wat verlangt gij? vroeg hij kortaf, terwijl hij Henderson onderzoekend aankeek.

Maar voor de chauffeur kon antwoorden, was Raffles uit de auto gesprongen en op het hek toegesnel.

— Zijt gij het Joseph? riep hij verheugd uit. Dat doet mij genoegen.

— Mylord! riep de grijze chauffeur verwonderd. Gij zijt dus weer teruggekeerd?

— Zooals je ziet, en om een tamelijk ernstige zaak. Ik zou je gaarne een paar vragen stellen, beste Joseph, welker beantwoording voor mij niet alleen, maar ook voor het geslacht, hetwelk je zoo lang trouw en eerlijk gediend hebt, van belang kunnen zijn.

— Ik wensch niets liever, Mylord! antwoordde de oude chauffeur.

— Zeg me dan eens of er bezoek op het kasteel is!"

— Dat zou ik meenen, riep de oude man opgewonden uit. Gij raadt het nooit, mylord! Madeleine Naudin met haar kind zijn er! De kleine Jacques is als uit het gezicht van onzen lieven jongen meester gesneden.

— Madeleine Naudin? riep Raffles uit. Zij is dus eindelijk gevonden?

— Ja, Mylord! Zij heeft haar twee broeders bij zich...

Nu stokte de stem van den ouden dienaar en zijn voorhoofd rimpelde zich.

— Wat die broeders en die neef nu eigenlijk te maken hebben, begr'ijp ik niet! mompelde hij in zichzelf. Maar goed — zij is onze meesteres, zij is nu Markiezin de Tregasteaux, wij nemen de rest graag op den koop toe.

Raffles had ongeduldig toegelisterd.

— Heeft... de markiezin soms een bijeenkomst met notaris Dubonnet voor hen afgesproken Joseph? vroeg hij.

— Zeker, Mylord — en de notaris is hier zelfs al! Hij kwam eenige minuten voor uw auto voor het hek stilhield.

Raffles uitte een moeilijk onderdrukten kreet.

— Is hij er al? riep hij. Dan hebben wij geen oogenblik te verliezen. Komt mee, vrienden! Henderson, blijf hier wachten. En rijdt nog een meter of tien op.

Daarop wendde hij zich weder tot den verbaasden chauffeur en zeide op ernstigen toon, terwijl hij beide handen op de schouders van den ouden getrouwe legde:

— Brave Joseph — je gelooft zeker wel dat ik het altijd heel goed met je ouden pas gestorven meester heb voor gehad, nietwaar? Welnu, als je een groot gevaar wil voorkomen en je nieuwe meesteres wilt beschermen, laat ons dan onmiddellijk in een vertrek, grenzend aan dat waar de bijeenkomst met Maître Du-

bonnet plaats heeft!

— Maar Mylord...

— Neen, Joseph, het is nu geen tijd om vragen te doen en te beantwoorden. Er is geen oogenblik te verliezen!

Later zal je alles opgehelderd worden! Ik bezweer je, mij te helpen. Je aanstaande meesteres zal er je ten eeuwigden dage dankbaar voor zijn.

De oude bediende begreep dat er iets zeer ernstigs gaande was, dat viel duidelijk op te maken uit den angstigen dringen toon van Zijne Lordschap.

Hij antwoordde dan ook:

— Als gij er op staat, Mylord, dan zal ik u dadelijk binnenlaten. U en deze beide heeren.

— Ik dank je, Joseph! was alles wat Raffles zeide. Breng ons naar binnen langs een zijpad, zoodat men ons niet kan zien naderen.

Het hek werd gesloten.

Henderson reeds de auto eenige meters verder.

Joseph geleidde de drie heeren langs een zijpad naar den zijgevel van het kasteel, zoo snel zijn oude beenen hem konden dragen.

Hij opende een zijdeur en bracht hen door verschillende zalen en gangen, naar een vertrek, waar slechts eenige banken stonden en dat voor het overige slechts versierd was met de schilderijen met de voorouders der Tregasteaux.

Hier gekomen legde hij den vinger op de lippen en wees op de groote dubbele deur aan het uiteinde van de zaal.

— Daar zijn zij! fluisterde hij.

— Ik dank je, Joseph! antwoordde Raffles. Ik hoop je reeds over een uur te kunnen uitleggen, waarom ik je dit zonderlinge verzoek moest doen. Ga nu maar!

De oude bediende verliet de schilderijenzaal en de drie vrienden waren alleen.

Langzaam en op de teenen loopend schreden zij over de glanzenden parketvloet, op de breede witgelakte deur toe, aan het einde van het vertrek.

Daar stonden zij stil.

Raffles legde het oor tegen de deurkier en luisterde ingespannen.

Hij hoorde de eentonige, eenigszins schrale stem van den notaris, dien hij ruim een week tevoren het testament had hooren voorlezen, dat zooveel consternatie onder de familieleden van den overleden markies had gewekt.

Daarop sprak een diepe mannenstem.

En eindelijk begon een hooge, sonore-vrouwenstem te spreken.

Raffles keek door het sleutelgat van de deur. Hij kon niets zien en begreep, dat er aan de

andere zijde een gordijn voor de deur moest hangen.

Zachtjes en voorzichtig draaide hij de knop van de deur om.

Langzaam trok hij de beide vleugels van de deur naar zich toe...

Hij had goed gezien: voor de deur hing een gordijn van zware groene zijde.

De stemmen waren nu zeer duidelijk te hooren.

Op het oogenblik was weder Maître Dubonnet aan het woord.

— Als gij dus werkelijk kunt bewijzen, klonk zijn dunne stem, dat gij de wettige echtgenootte zijt van Markies Paul Giles Christophe Tregasteaux de la Croy, dan staat niets de uitbetaling van het fortuin van den ouden markies in den weg! Het testament, dat onder mijn berusting is, laat dienaangaande niet de minste twijfel over! Ik zie wel aan het gelaat van dat knaapje dat hij een echte zoon van Markies Paul is, maar de wet houdt met dergelijke gelijkenissen geen rekening. Ik heb bewijzen noodig!

— Dat is zeer verklaarbaar, mijnheer de notaris! klonk nu weer de zware mannenstem. Het spreekt vanzelf dat mijn zuster Madeleine, hare papieren die bewijzen dat zij in Australië wettig met Markies Paul Tregasteaux de la Croy getrouwd is, steeds met de grootste zorgvuldigheid heeft bewaard, echter moet ik erkennen, dat de markies haar daar onder anderen naam gehuwd heeft.

— Dat doet er volstrekt niets toe! klonk weer de stem van den notaris. Als zijn identiteit slechts kan worden vastgesteld. Mevrouw heeft natuurlijk papieren van den overledene?

— Zeker mijnheer de notaris! klonk de heldere stem van de vrouw. Hier zijn zij in deze enveloppe.

— Geef mij dan die enveloppe, mevrouw, en dan zal het mij verheugen, de eerste te mogen zijn, die u hier welkom heet als Markiezin de Tregasteaux.

Op dat oogenblik klonk een luide, metaalharde stem door het vertrek, die zeide:

— Daarmede zult gij dan toch nog eenigen tijd moeten wachten, mijnheer de notaris!

Raffles, de Grootte Onbekende, had deze woorden uitgesproken.

Hij had de zijden gordijnen terzijde geslagen en was het vertrek binnengetreden, gevolgd door zijn beide metgezellen.

De vijf personen in het vertrek keken de binnenkomenden met de grootste verbazing en met gemengde gevoelens aan.

De eerste die weder het woord nam was de oude notaris.

Hij schoof zijn grooten gouden bril met een zenuwachtig gebaar over zijn grooten neus

heen en weer en vroeg:

— Wie zijt gij, mijnheer, die hier zoo plotseling binnendringt om mij te zeggen, dat ik deze dame niet als markiezin de Tregasteaux zal begroeten.

— Wie ik ben doet er niets toe, mijnheer de notaris! antwoordde Raffles kalm. Maar ik kan u wel zeggen, wie die lieden daarginds zijn, ofschoon ik hun namen nog niet ken. Zij zijn niets meer of minder dan ordinaire bedriegers! Zij hebben de papieren eergisteren in een Lonsche voorstad gestolen van de ware markiezin de Tregasteaux, Madeleine Naudin!

Het is onmogelijk de uitdrukking te beschrijven die op het gelaat der vier bedriegers verscheen!

De vrouw, een rijzige blondine, met prachtig blond haar, groote blauwe oogen, zag er uit als een gewonde tijgerin.

En de drie mannen wierpen Raffles een blik toe, die hem zoo het mogelijk ware, zeker zou hebben gedood!

Plotseling klonk de heldere stem van Dick Morley.

— Gij zegt dat gij de namen van die ellendingen niet ken, Mylord! Maar één ken ik er althans wel! Hij strekte de hand naar een van de mannen uit, die met bleek gelaat aan de andere zijde van de groote tafel stonden en riep met dreigende stem: die man is John Illingworth, die te Sidney mijn vriend Paul bezocht!

En alsof dit nog niet genoeg was om de bedriegers te ontmaskeren, riep nu plotseling een helder kinderstemmetje:

— Oom Dick! Oom Dick!

De kleine knaap strekte de armen naar Dick Morley uit en wilde naar hem toesnellen.

Maar John Illingworth greep hem beet.

Het volgende had plaats in een tijdverloop, veel korter dan noodig is om het te beschrijven.

Illingworth liet de enveloppe met de bewijsstukken in zijn zak glijden, tilde Jacques de Tregasteaux als een veertje op, schreeuwde tot zijn medeplichtingen: volgt mij, snelde naar het groote Fransche raam, opende dit met een krachtigen schop en stond het volgende oogenblik op het terras!

Hij snelde de treden af en ijelde vlug als de wind op een auto toe, die voor de monumentale deur van het kasteel wachtte.

De twee andere mannen volgden hem en ook de vrouw snelde naar het raam.

Maar zij struikelde over den drempel en viel.

Na een oogenblik was Charles bij haar en voor er een seconde verstreken was, knipten twee sterke boeien om haar dunne polsen dicht!

— Zorg dat zij niet ontsnapt, mijnheer de notaris! schreeuwde Raffles. Wij gaan de schurken achterna.

HOOFDSTUK VII.

DE ACHTERVOLGING.

Maar spoedig zou blijken, dat de achtervolgers zeer in het nadeel waren.

Inderdaad, de auto waarmede de bedriegers gekomen waren, stond voor de deur voor het kasteel stil, terwijl hun eigen auto tien minuten loopen verder buiten het hek stond.

Een van de schurken had achter het stuurwiel plaats genomen, terwijl een tweede de auto had aangezet, en de derde met het kind in den wagen sprong.

En voor Raffles het terras had afgesneld, was de auto, een groote open toerwagen, reeds in beweging!

Hij trok zijn revolver, durfde niet vuren, uit vrees het kind te zullen raken.

— Naar de auto, vrienden! Naar de auto! schreeuwde hij, terwijl hij over den breeden grintweg voortsnelde die naar het hek voerde.

De afstand was zoo groot, dat er zelfs niet aan te denken viel, Henderson op tijd te kunnen waarschuwen.

Weliswaar moest de auto van de vluchtelingen even voor het hek stoppen, om een hunner gelegenheid te geven het te openen, maar dit nam slechts enkele tellen in beslag.

Hijgend van het snelle loopen, bereikten de drie mannen het hek.

Dadelijk snelde Raffles op Henderson toe, die naast zijn auto stond te wachten.

— Die groene auto achterna, Henderson! beval hij, terwijl hij naast den chauffeur plaats nam.

— Zijn dat de schurken die wij achterna moeten? Het is jammer dat ik het niet geweten heb. Zij kwamen mij dadelijk verdacht voor, maar ik durfde niets doen, omdat gij mij niets gezegd had.

— Dat weet ik, Henderson, dat weet ik! Vooruit nu maar! Maak de geweren in orde, Charles! zoo riep hij tot den jongenman, die met Dick Morley in de auto was gesprongen.

Als een pijl uit den boog schoot de renwagen voorwaarts.

Maar de groene auto met de ontvoeders was hen bijna volle tien minuten vooruit.

— Wij moeten hen hebben! knarsetandde Raffles. Zij zullen nu natuurlijk het kind ook willen gebruiken om de ongelukkige moeder geld af te persen, nu hun plan toch mislukt is!

De weg ging bergopwaarts en de auto hijgde als een levend wezen.

Een half uur lang werd er geen woord gewisseld.

Alle zintuigen van de vier mannen schenen zich in hun blik te hebben samengetrokken.

Van tijd tot tijd, als de weg een zeer groote bocht maakte, om in zigzaglijn tegen den berg op te kruipen, was de groene auto op nauwelijks twintig meters afstand, maar in tegenovergestelde richting, als het ware boven hun hoofden rijdende, zichtbaar.

Er viel thans echter aan schieten niet te denken, daar het anders de noodlottigste gevolgen zou kunnen hebben.

Een uur lang duurde de achtervolging zoo voort, zonder dat de renwagen merkbaar scheen te vorderen.

De auto van de ontvoeders was blijkbaar een zeer zware, snelle wagen.

Hoe hooger zij stegen, hoe eenzamer de weg werd en ten slotte was er heinde en verre geen levend wezen meer te bespeuren.

Plotseling slaakte Charles die had omgekeken, een luide kreet.

Hij wees op den weg achter hen.

Daar kwam in snelle vaart een tweede auto aansnorren!

— Alle duivels! riep Raffles uit. Wij worden achtervolgd! Op die wijze komen wij tusschen twee vuren! De schurken hebben zeker handlangers in de buurt gehad, die op de loer hebben gestaan, en de vlucht van hun medeplichtigen hebben gezien. Behalve den bestuurder zitten er twee mannen in die auto, als ik mij niet vergis! De partij is tamelijk ongelijk, maar er is nog niets verloren! Zijn de geweren gereed, Charles?

— Ja, en geladen ook!

— Houdt je dan klaar om te vuren, maar niet voor ik er bevel toe geef!

De vier mannen voelden hun hart luid kloppen van opwinding, terwijl de auto tegen de berg-helling opstormde.

Eensklaps slaakte Dick Morley een woesten kreet van vreugde.

Hij wees met uitgestrekte arm naar de auto voor hen.

Er was blijkbaar iets niet in orde met den wagen, want hij reed zeer langzaam en scheen tegen de helling op te kruipen.

Spoedig werd de reden van deze traagheid duidelijk!

Op den stoffigen weg was een spoor zichtbaar van een vloeistof die niets anders dan benzine kon zijn.

— Hun benzinehouder is stukgestooten tegen

de ruwe steenen van den weg! riep Charles opgewonden uit! Wij hebben hen!

— Je vergeet de auto achter ons! zeide Raffles op drogen toon.

De wagen met de ontvoerder van den kleinen markies stond nu geheel stil, op nauwelijks honderd meter voor hen.

Zij zagen hoe de kerels er uit sprongen en zich achter een vooruitspringend stuk rotsblok verdekt opstelden.

De reden daarvan zou maar al te spoedig blijken!

Toen de auto van den Grooten Onbekende nog een vijftigtal meters was doorgereden, klonk een schot, dadelijk door een tweede en een derde gevolgd!

— De schurken schieten op ons! riep Charles woedend, terwijl hij een der geweren greep en er een aan den jongen kunstenaar toereikte, die zich gereed maakte, uit de auto te springen en den weg op te snellen, om het kind van de vrouw die hij boven alles ter wereld liefhad, aan de handen van zijn ontvoerders te ontrukken.

Plotseling slaakte Henderson een lichten kreet.

— Ik ben geraakt, Mylord! riep hij, terwijl hij met een hand het stuurwiel losliet en de auto deed stoppen. Ik zie geen kans, door te rijden. Zij hebben mij in den arm geraakt! Het is gelukkig de linker maar! Ik kan den rechter nog gebruiken om mijn revolver vast te houden!

De auto stond stil.

Allen stegen uit en stormden voorwaarts.

Maar nu klonken ook achter hen de schoten!

De derde auto had op haar beurt den top van den berg bereikt en de twee kerels die er in gezeten waren, gebruikten haar thans als een soort borstwering, van waar achter zij de mannen die ongedekt over den weg snelden met hun revolvers bestookten.

De toestand werd hachelijk!

De hoed van Dick Morley was reeds op twee plaatsen doorboord en Raffles was door een schampschot aan de linkerhand gewond.

De drie vrienden zochten nu op hun beurt dekking achter een rotsblok en het eerste welgerichte schot van Morley deed een van de kerels achter de auto in het zand bijten.

Languit viel hij op den witten weg neder waar zijn lichaam bewegingloos bleef liggen.

De chauffeur sprong nu van zijn zetel, nam den gevallene de revolvers uit de hand en nam naast zijn makker achter de auto plaats.

Intusschen snelde Dick Morley, de kogels niet achtend, die voortdurend om zijn hoofd vlogen, naar de plek waar de drie mannen met den kleinen Jacques verborgen waren.

Op het oogenblik dat hij hen zou bereiken,

en zijn handen reeds uitstrekke naar een van de schurken die den knaap in zijn ijzeren greep vasthield, slaakte hij een kreet.

Hij wankelde en bracht de hand naar zijn borst.

Een kogel uit de revolver van een der schurken had hem getroffen.

Toch aarzelde hij geen oogenblik.

Hij stortte zich met een gebrul als van een tijger op den ontvoerder van den kleinen markies en greep hem bij de keel.

Nu waren ook Raffles, Henderson en Charles genaderd.

Maar tevens hadden de twee mannen in de derde auto hun schuilplaats verlaten en kwamen nu toesnellen om hun medeplichtigen bij te staan.

De vier mannen werden nu van voren en van achteren beschoten.

Dick Morley had zijn revolver bij den loop gegrepen, en gaf den kerel, die den kleinen Jacques vasthield, een zoo geduchten slag op het hoofd, dat hij duizelde en het kind los liet.

Onmiddellijk greep de jonge man het kind om het middel, tilde het op, terwijl hij het verschrikte, bleeke gezichtje met kussen overlaadde.

Maar op datzelfde oogenblik onderdrukte Henderson een vloek.

De revolver die hij in de hand hield viel kletterend op de rots.

— Ik ben niets meer waard, Mylord, riep hij uit, bijna huilend van woede, terwijl hij zijn doorschoten rechterhand liet zien.

Radeloos keek Dick Morley om zich heen.

Hij besefte volkomen het gevaar.

Aanstands zou hij door bloedverlies uitgeput zijn en dan zou de partij al te ongelijk worden — twee tegen vijf.

Eensklaps begonnen zijn oogen te schitteren.

Hij drukte den knaap vast tegen zijn borst en snelde naar een klein plateau, terzijde van den bergweg.

Daar bevond zich het uiteinde van een kabel, die in een flauwe helling dwars over den vreeselijken afgrond naar een lager gelegen bergpad afdaalde en vandaar weder zacht glooiend naar het dal liep.

Aan het boveinde van dezen staalkabel bevond zich een klein ijzeren rolwagentje voorzien van een haak, waaraan men de zakken kon ophangen, die boven op den berg gevuld werden met graniet en zoo door eigen kracht naar het dal gleden.

Zonder een oogenblik te aarzelen, snelde Dick Morley naar het wagentje.

Hij greep den haak vast.

Charles slaakte een kreet van ontzetting.

Hij wilde den jongen man toeroepen, zijn gevaarlijk plan te laten varen, maar het was reeds te laat.

Morley greep zich stevig met een hand vast, knelde met den andere het kind tegen zijn borst, waaruit het bloed tappelings wegvloeide, zette zich af — en zweefde het volgende oogenblik boven den afgrond!

De drie ontvoeders slaakten een gebrul van woede!

Een hunner hief zijn geweer op en mikte, voordat Raffles het hem kon beletten, op den vluchteling.

Het schot knalde.

Gelukkig miste het en Dick Morley gleed met het kind in zijn arm zachtjes naar den tegenoverliggenden bergtop.

Wat de schutter betreft — het was zijn laatste schot geweest.

Henderson had zijn bebloede rechterhand tot een vuist gebald en den schurk een zoo vreeselijken slag tegen de kin toegebracht, dat hij ruggelings achterover storte en over den rand van den afgrond verdween.

De tweede bandiet hief zijn revolver op, en wilde Henderson neerschieten, maar Charles was hem voor.

Het schot uit zijn revolver knalde en de tweede bandiet viel doodelijk gewond ter aarde.

Nu werd het een wilde vlucht!

De derde schurk zette het op een loopen en snelde zijn beide makkers tegemoet, die aarzelend waren blijven staan.

Hij wisselde snel een paar woorden met hen en alle drie vlogen naar de auto.

Maar Raffles had hun plan doorzien.

Hij nam een geweer en mikte kalm en bedaard op de banden van de auto.

Driemaal knalde een schot, en driemaal bewees een luide ontploffing, dat zijn kogels maar al te goed doel hadden getroffen.

— Die zullen tenminste van hun auto geen gebruik meer kunnen maken! riep hij uit.

Maar op dat oogenblik vatte Charles hem doodsbleek bij den arm en wees met trillenden vinger naar den stalen kabel.

Raffles verschrok hevig.

De kogel die den jongen man gemist had, had den kabel vlak bij een korten mast, waaraan hij bevestigd was, geraakt en voor de helft doorgeschoten.

Telkens zag men enkele van de dunne stalen draden, waaruit de kabel bestond, losspringen en trillend heen en weer bewegen.

De beide vrienden voelden hun hart stil staan van ontzetting.

Nog twintig meters scheidde den vluchteling van den veiligen bergtop.

De draad was nu bijna tot op een derde doorgeknaapt!

Nog vijf meters, — nog twee — en juist op het oogenblik dat hij weder vasten grond onder de voeten had, viel de kabel, die nu nog slechts aan enkele vezels hing, met een geluid als van een springende vioolsnaar in de diepte.

— Gered! mompelde Raffles, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegde.

Hij wees op de drie schurken, die zoo snel hun beenen hun dragen konden, de berghelling afstormden, en zeide:

— Van die kerels zal hij in ieder geval geen last meer hebben, als hij in het dal is, kunnen zij nog nauwelijks een tiende deel van de helling hebben afgelegd.

Daarop boog hij zich naar Henderson en onderzocht diens wond.

Hij liep naar zijn eigen auto terug, nam er een verbandkistje uit en met de behandigheid van een volleerd dokter, verbond hij snel de bloedende handwonde.

Op dat oogenblik wees Charles naar den tegenover gestelden bergtop.

Dick Morley had met den kleinen Jacques in een van de bakken plaats genomen en gleed nu langs het tweede gedeelte van den kabel, langzaam en veilig naar het dal.

Raffles volgde hem met de oogen, totdat hij nog slechts als een kleine stip in de verte zichtbaar was.

— Een moedige knaap! zeide hij vol bewondering, op zachten toon. Ondanks zijn vreeselijke wonde, heeft hij den kleinen millioenen erfgenaam gered! Dat mag Madeleine de Tregasteaux op prijs stellen, als zij er tenminste nog gelegenheid toe heeft. Ik weet wel waar deze kabel uitkomt — in een klein dorp aan den rand eener mergelgroeve. Snel in de auto, mijn vrienden, maar wacht — ik zou bijna de papieren vergeten!

Hij trad op den kerel toe, die lang uit op den grond lag en dien hij dadelijk herkende als den woordvoerder in het vertrek van het kasteel en onderzocht diens zakken.

Spoedig had hij de enveloppe met de documenten gevonden.

Hij stak haar bij zich en zeide, terwijl hij een verachtelijken blik op den bandiet wierp:

— Ik zal een dokter met een auto hierheen zenden — maar er zou niet veel aan den kerel verloren zijn.

Twintig minuten later hield de renwagen stil voor een klein wijnhuis in een mijnwerkersdorp, waarvoor een aantal vrouwen nieuwsgierig op fluisterenden toon met elkander spraken.

Raffles begreep wel, dat hij hier den jongen

Morley moest zoeken.

En inderdaad de moedige jongen lag met bleek gelaat, maar gelukkig lachende oogen in het bed, dat de vriendelijke waard hem had afgestaan.

De geneesheer van het dorp stond over hem heengebogen en knikte bemoedigend het hoofd.

De kleine Jacques stond naast het bed en had de hand van zijn trouwen vriend gegrepen.

— Zal hij spoedig genezen, dokter? vroeg Raffles aan den geneesheer.

— Over drie weken mag hij vervoerd worden,

als er zich geen complicaties voordoen, mijnheer! antwoordde de geneesheer.

Raffles trad op het bed van den gewonde, legde zijn blanke hand op diens voorhoofd, boog zich over hem heen en fluisterde hem toe:

— Ik zal woord voor woord aan Madeleine mededeelen wat gij gedaan hebt, Dick Morley! En dan zou het mij niets verwonderen, dat zij u het noodige schonk om uwe studiën te voltooien — en misschien nog heel wat meer!

De jonge man bloosde en in zijn heldere oogen lag een wereld van geluk.

De volgende aflevering bevat:

Het gevaarlijke Tegengift

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885